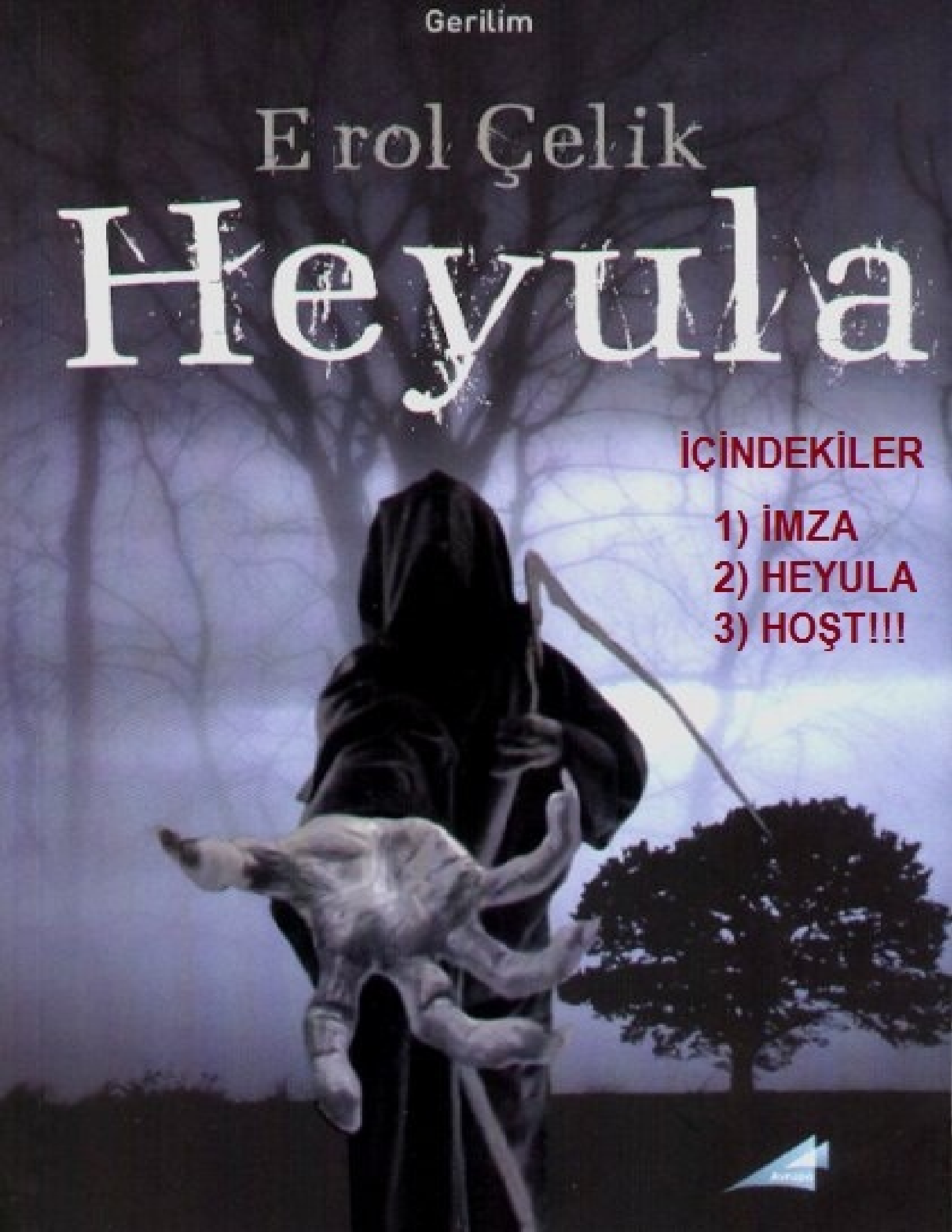
Gerilim

Erol Çelik

Heyula

İÇİNDEKİLER

1) İMZA
2) HEYULA
3) HOŞT!!!

Bu seçkide, Erol Çelik"in ilk kitabı “HEYULA” da yayınlanan üç öykü bulunmaktadır.

1. İMZA

2. HEYULA

3. (HOŞT!!!)

Detaylı bilgi için www.erolcelik.net adresine bakabilirsiniz.

İMZA

(I)

Mert Külüç, evinin giriş kapısındaki küçük tabelaya bakınca, içindeki derinliklerde alışkın olduğu bir mutluluğu tekrar yaşadı. Normalinde isminin yazması gereken ve bir el büyüklüğündeki metalin üzerinde, hayatında attığına inandığı en mükemmel imza duruyordu.

Bu körü körüne bir inanç değil, aksine her gün tazelenen bir gelenek gibiydi. Yelkenliyi andıran imza, pirinç üzerine ustalıkla kazınmış, her kıvrımı beyninin içinde Çoruh nehrinin azgın sularını taşıyacak büyüklükte izler bırakmıştı. Ne kadar yorgun veya kızgın olursa olsun, o imzaya bakmadan evinin kapısını açmayı düşünmez, bazen kutsal bir şeymiş gibi memnunlukla ona gülümser ve içinde oluşan coşkulu huzurun tadını çıkartırdı.

Cüzdanından aldığı manyetik kartını güvenlik deliğine sokarak kapıyı açtı ve imzasının bulunduğu yere doğru bir kez daha saygıyla baktıktan sonra, yüzünde anlaşılması güç bir gülümsemeyle içeri girdi.

Onun ardından koridor, heyecanını kaybetmiş bir eylül akşamı gibi karanlığa gömüldü.

Evine gelirken, süper marketten yaptığı alışverişin paketleriyle birlikte ilk önce mutfağa daldı. Elindekileri tezgâhın üzerine bıraktı ve randevusuna geç kalmak istemeyen bir genç gibi, acele adımlarla salona geçerek, göbekli vücudunu kanepenin üzerine bıraktı. Bütün bunları yaparken, bir yandan da kedisini doyurmayı unutmaması gerektiğini hatırladı.

Yanlışlıkla unutacak olursa zavallı hayvanın iniltilerinden kurtulmak için

damarlarında dolaşan tembellik belasıyla savaşmak zorunda kalacaktı. Hayvan en çok ciğerli mamayı seviyordu ve sırf bu yüzden, sahibi ona Ciğer ismini takmıştı. Ama daha hiç kimseye bunun sebebini açıklama ihtiyacı duymamıştı.

Üzerinde iç çamaşırları kalıncaya kadar olduğu yerde soyunurken, göbeğini ve kaba etlerini kaşıdı. Duşa girmeden önce televizyonu açmış, dikkatini çekecek bir şeyler aramaya başlamıştı. Eğer başarabilirse onu açık bırakıp başka şeylerle ilgilenebilecekti. Bu her akşam yaptığı rutin bir görev gibiydi; eve girilecek önce o televizyon çalışacak ve dışardan zannedildiğinin aksine evdeki yalnızlık dağılacaktı. Hiçbir zaman yalnız bir adam değildi ki; 1

emrinin altında koca bir dünya yok muydu? Herkes onun için çalışıyor, filmler çekiyor, eğlence programları hazırlıyor, belgeseller yayınlıyordu. Hatta sırf kendisi gülebilsin diye komedi programları bile vardı.

Ciğer, haklı bir yorgunlukla televizyon dolabının dibinde, patilerini yalıyordu. İkisi de, kavga etmiş karı kocalar gibi köşelerine çekilmiş, birbirleriyle ilgilenmiyorlardı. Ciğer"in siyah tüylerinin arasında öbek öbek beyaz şekiller vardı ve iki buçuk sene evvel bu eve ilk geldiğinde sahibi o şekillerin hepsine isimler takmıştı. En büyüğünün adı hayaletti mesela, çünkü gerçekten pelerinleri uçuşan bir hayalet lekesi vardı orada. Dikkatle bakan herkes bunu anlayabilirdi. Mert Külüç bu şekli ilk fark ettiği zaman kedisinin adını değiştirmeyi düşünmüştü ama aileden kalıtsal olarak geçen huylardan biri yüzünden bundan vazgeçti.

Dakikalar geçtikçe hiçbir şey değişmedi. Ne duş aldı, ne atıştıracak bir şeyler hazırladı, nede kumandaya hâkim olabildi. Duvarları kiremit renginde kağıtla kaplanmış, içinde koskocaman bir televizyon, yerden bir karış yüksekliğinde koltuklar ve üstü darmadağınık bir masa bulunan salonunun ortasında, olduğu yere çakılıp kalmıştı.

Bir filme takıldı önce, anlayabildiği kadarıyla kadın kocasından bir şeyler saklıyordu ve bunun anlaşılacağından korktuğunu karşı tarafa sezdirmek üzereydi. Kırklı yaşlarda, sivri çeneli sarışın kadının yüzündeki masumiyete, ona verilen rol uygun kaçmamıştı. Aslında masumiyet kadınları ele verirdi ama bu kadındaki, kocasını aldatamayacak kadar asil bir masumiyetti. Kocasının mutfağa girişindeki kararlılıkla bakışlarındaki vurdumduymazlık çok çelişkiliydi. Mert Külüç kanalı değiştirecekti fakat adamın karısına neler diyeceğini merak etti. Birkaç dakika boyunca mutfakta kimse konuşmayınca

televizyonun ekranında bir otomobil programı belirdi. Sıfırdan yüze isimli programda eski model arabaları alıp yeniliyorlar ve heyecanlı sunucunun söylediğine bakılırsa onu tekrar yaşanır haline getiriyorlardı. Peh. Tekrar kumandanın üzerindeki P + tuşuna hızla basmaya başladı.

Adam, neredeyse sıkılmaya başlayacağını fark edince ayağa fırladı. Keyfi kaçmadan bir şeyler yapmaya karar vermeliydi. Önce televizyonu kapattı. Dışarıdaki dünyayla arasındaki perdeler sıkı sıkıya kapalı olan salona sessizlik çöktü. Genelde televizyonu kapamazdı ama ani kararlar vermeyi seviyordu. Dağınık duran çalışma masasının üzerine bir göz attığında içi kımıldandı. Dün gece yatmadan önce bayağı bir dosya karalamıştı ve tekrar aynı şeyi yapabilirdi. Ama bunun için biraz erkendi, şimdi başka bir şey bulmalıydı. Sağ

eliyle göbeğinin üzerindeki kıllarla oynarken dışardan ne kadar tuhaf göründüğünün farkında değildi. Sadece orada bir İskender heykeli gibi dikilmiş aranıyordu. Ve sonunda fethedilecek bir şey buldu. Doğruca kaset ve CD"lerin bulunduğu ahşap dolaba giderek, kısa bir araştırmanın sonunda aradığını ele geçirdi. Bu gece biraz rock dinlemek istiyordu. Hem de arabasında.

Evet, bu iyi bir fikre benziyordu.

Aklında hiçbir plan olmadan bir anda harekete geçmek için biraz yaşı ilerlemişti ama buna da aldırdığı yoktu. Hele bir arabaya bineyim gerisi kolay diye düşündü. Aslında arabasıyla gezmeyi seviyor fakat hep buna bir kulp uydurmak zorunluluğu hissediyordu. Pek çok akşam yaptığı gibi, sokakları, caddeleri, şehri gezecekti. Bunun yaşla hiçbir ilgisi yoktu.

Çok ilginç şeyler oluyordu dışarıda. Eğlenmesi için yeterli şeyler. Çoğu geceler eve yalnız dönmüyor, yanında muhakkak bir kadın getiriyordu. Nede olsa bekâr ve özgür bir erkekti.

Sabaha kadar, alkolünde etkisiyle kadının canını çıkarıyor ve ayılmadan, evinden def olmasını söylüyordu. Onca kadınla yatmış ama asla hiçbirini sabah uyandığında yanında görmek istememişti. Görmek isteyen zaten cehennemin dibini görüyordu.

Bazı akşamlarda da, sadece dolaşıyor, o güne özel seçtiği müziğini dinliyor ve başını derde sokmadan sabahı ediyordu. Başı birçok kere derde girmişti elbette, özellikle polisle.

Sanki başka adam yokmuş gibi gelip kendisini durduruyorlardı. İşte o zaman gece, beyninde koyu kırmızıya bürünüyor, bütün tadı tuzu kaçıyordu. Bir gün başını çok kötü belaya sokacağından hemen hemen emindi.

2

Gece onu bekliyordu.

Kedisine döndü ve yaramazlık etmemesi için, sadece ikisinin anlayacağı bir hareket yaparak, pelerinli hayaletin bulunduğu gölgeyi okşadı. Üzerini giyinmesi uzun sürmemişti.

Banyoda kısa bir süre suratına bakma hatasında bulundu çünkü bunu her yaptığında kendini eleştirecek bir şeyler buluyordu. Yakışıklı sayılmazdı, sebebi alnındaki sinir kırışıklıkları olabilirdi veya kaşındaki yarık izi, aslında bunların hiç biri umurunda değildi, oysa her seferinde yüzünün her kıvrımında gezinme ihtiyacı duyuyordu. Sonra aynadan hafifçe geriye çekilerek alaylı bir ifadeyle gülümsüyor, bu çocukluğu bir daha yapmaması gerektiğine kanaat getiriyordu. Çünkü kendini kimseye beğendirmek zorunda olmayan birkaç ulu insandan biriydi o. Işıkları söndürüp dışarı çıkması on dakikasını bile almadı. Arabaya bindikten hemen sonra teybi açtı ve Nirvana"yı kaset yuvasının içine gömdü. Gitar sesi bir anda, motoru soğuk olan arabanın her köşesine yayıldı.

Müzik açlığını da unutturdu.

Can sıkıntısı geçer gibi olmuştu ama bu kadarıyla tatmin olmayacaktı. Kontağı çevirdi ve gerçekten unutamayacağı bir geceye başladı.

İstanbul gibi bir yerde yaşıyorsanız ve nereye gideceğinizi biliyorsanız, canınız asla sıkılmaz. Mert Külüç, buna inanırdı ama bu akşam ne yapmak istediğini kesin olarak bilmiyordu. Sadece müzik dinlemek, arabasını, daha önce yüzlerce kez geçtiği yollarda sürmek, arada bir ciğerlerindeki havayı boşaltırcasına bağırmak istiyordu. Gerisi nasıl olsa gelirdi.

Sahil yoluna çıktı. Kadınların kendilerini sergilediği yerlerde yavaşlayarak, etrafına bir göz attı. Birkaç eşcinsel ve ortalığa serpiştirilmiş bolca çirkin kadından başka bir şey yoktu.

Zaten olsalar da fark etmezdi. Belki gecenin ilerleyen dakikalarında ama şimdi değil.

İlk önce, günlerdir planladığı bir şeyi yapacaktı. Bürosunda saatlerce bunun üzerinde düşünmüş, yapmak istediğiyle yapabilecekleri arasında seçimler yapmış ve her anında keyiflenmişti. Çoğu saatler bu planla o kadar meşgul olmuştu ki, sekreterinden aynı kahveyi dört kez üst üste istemişti. Bu akşam tam zamanıydı. Planını gerçekleştirmek için, bir yere uğramalıydı. Gecenin en renkli anısı olacaktı bu. İstediği yere ulaşması, birkaç trafik lambasını atlatmak kadar yakındı. Beynindeki haritayı açmış ve doğru hedefe giden yolu belirlemişti.

Evet, neden bu akşam planını gerçekleştirmesin ki? Bundan daha iyi bir enerjiyi kim bilir bir daha ne zaman yakalayabilirdi?

Büyük bir alışveriş merkezinin arkasına dolaştı ve oradaki otoparka daldı. Bu saatlerde burası oldukça tenha olmalıydı. Koca otoparkı, sadece iki güvenlik görevlisinin koruduğunu biliyordu. Bir hafta önce onları kısa bir süre gözlemlemişti. Oto parkı korudukları pek söylenemezdi. Ucuz bir ajan filmi izleyen herkes onları kolaylıkla atlata bilirdi.

Arabasıyla her katta dolaşmaya başladı. Birinci katta dört beş araba vardı. İşime yaramaz diye söylendi. İkinci katta da azdı araba sayısı. Aradığını üçüncü katta buldu ve tam istediği gibi park etti arabasını. İndi, etrafı iyice kontrol etti. Hiçbir sorun yok gibi görünüyordu. Kontak anahtarını yanına alarak, kapıları kilitlemeden, üçüncü katın uzak köşesine doğru yürümeye başladı. İleride bir kırmızı renkli Mercedes, hemen karşısında kuzu gibi yatan, en az gece kadar lacivert bir BMW ve etrafta bir çok yeni model araba vardı.

Tekrar bakındı. Kalbi korkudan mı, yoksa hazdan mı bilinmez, gümbür gümbür atıyordu. Her şeyin yolunda olduğuna bir kez daha karar verdikten sonra Mercedes'e sokuldu.

Elindeki kontak anahtarının sivri tarafını, sanki kalem tutuyormuş gibi parmaklarının arasına yerleştirdi. Hareketleri bu işi daha önce defalarca yapmışçasına ustacaydı. Oysa daha önce hiç böyle bir çılgınlığa kapılmamıştı.

Otoparkın her yeri açık olduğu için tatlı bir rüzgar esiyor ve Mert Külüç'ün rahatlamasına yardımcı oluyordu.

3

Elindeki kontak anahtarıyla Mercedes"in sol arka kapısına hızla bir imza kazıdı.

Hızlıydı ama parmaklarını fazla bastırmadı alarm ötmesin diye. Sonra yaptığı çılgınlığın farkına varmış gibi etrafına heyecanla bakındı. Alarm ötmemişti. Anahtarın boya üzerinde kayarken çıkardığı sesin yüksek olmamasını umdu. Attığı imzaya baktığında beğenmediğine karar verdi ve yenisini hemen altına attı. Yine alarm ötmemişti. Hiç soluk almadan bir yenisini de onun yanına. Usta bir dövme sanatçısı gibi eserlerini dikkatle inceledi.

Kalbinden sırtına doğru garip bir akım kaydı. Daha fazla zaman kaybetmek istemiyordu.

Dört tane arabanın canına okuması, sadece on dakikasını aldı. Usta bir hırsız gibi hiçbir alarmı uyandırmamıştı. Hiçbir tehlike atlatmadan arabasını çalıştırıp otoparktan çıktı.

Oradan da sahil yoluna saptı.

Şimdi beyni mutluydu. Yeni nane şekeri yemiş gibi, ferah nefesler alıyordu. Kalbi, dünyanın en güzel seksini yapmış gibi heyecanla atıyordu. Dizleri de bir o kadar uyuşmuştu.

Sadece, imza atan kolu kasılmaktan ağrımıştı.

Sahil yolundan otobana daldı. Karşıya geçecekti, Anadolu yakasına. Otobana çıkınca uzun zamandan beri aklına bile getirmediği bir şeyi düşündü. Gerçi bunun için biraz yaşlı sayılırdı. Tam yaşlı olduğunu düşündüğü sırada, içinden yarı öfkeli yarı adrenalin dolu bir ses, itiraz ederek gürledi.

Biraz süratten bir şey olmayacağına karar vermiş, arabanın gaz pedalına baskı yapmaya başlamıştı. Teybin sesini iyice açtı. Nirvana"nın çılgın müziği, Mert Külüç"ün kafasına doluyor ve içini isyana teşvik ediyordu. Bu akşamlık kendine izin verecekti.

Boğaz köprüsüne ulaştığında, trafiğin sıkışık olduğunu görünce hayal kırıklığına kapılarak, müziğin sesini kıstı. Köprü ücretini verip tekrar özgürlüğüne kavuşması sadece on dört dakikasını almıştı. Böylesine çılgın bir gecede, on dört dakika çok büyük bir zaman dilimiydi. Köprünün Anadolu yakasında, daima köprü polisleri dururdu. Onların yanından geçerken gereksiz bir dikkatle sürdü arabasını. Kız gibi davranmaktan vazgeç demişti içindeki o çılgın ses. Boş ver bunları.

“ Sizin popolarınıza, en güzel imzamı kazırım be!” Mert Külüç avazı çıktığı kadar bağırdı.

Aferin sana!

Adamın keyfi hayli yerine gelmişti. Bu gecenin değişik geçeceğine artık emin gibiydi.

İyi başlamıştı bir kere. Mahvettiği arabalardan aldığı keyfi düşününce, içindeki dizginler iyice boşaldı.

İstanbul"un havası, insanın içine asilik tohumları atacak kadar güzeldi. Hele birde boğaz köprüsünden geçerken, köprünün üzerinden görünen şehir ve boğazın iki yanındaki ışık kümelerinin sudaki yansımaları, kafasına florasan ışığına hücum eden sinekler gibi üşüşüyordu. Bu şehir her dakikasıyla dopdoluydu. Ne yapmak istediğinizi daha önceden planlamanıza gerek yoktu. Kendinizi şehrin kalbine bırakmanız ve nelerden hoşlandığınızı onun kulağına fısıldamanız yeterliydi, eğer birazda şansınız varsa, gece sizi kucaklardı.

Hatta nankörlük etseniz bile.

İmza atma isteği doldu yine içine.

Arabayı önce Kadıköy üzerinden Bostancı sahiline sürdü. Sahil yolu, süratten hoşlananlar için planlanmıştı adeta. Geceleri fazla kalabalık olmazdı ama seyir halindeki araçların çoğu da hız sınırının üzerinde olurdu. Yolda, delirmiş gibi sürüyordu arabasını. Hiç kimse yarışa kalkmamıştı onunla ama dev bir kamyonun altına girmekten kıl payı kurtarmıştı kendisini.

Sürat yaptıkça keyfi yerine geliyor, midesinden yüzüne doğru adrenalin hücum ediyordu. Kulakları kıpkırmızı olmuştu.

Bostancı sahiline ulaştığında saat gece yarısını çoktan geçmişti. Araba sahil yolunun kıvrımlı asfaltında hızla ilerlerken etrafına şöyle bir göz gezdirmeyi de ihmal etmiyordu.

4

Yolun kenarına, eski tip minibüslerini yerleştirip, içinde köfte tarzı ızgaraların sunulduğu satıcıları görünce, karnının aç olduğunu hatırladı. Nede olsa, son

yediği şeyleri bürosunda kusmuştu. Şimdi acıkmış olması hiçte şaşılacak bir durum değildi. Hem biraz mola verebilir, gecenin kritiğini yapabilirdi.

Keskin bir virajı, usta manevralarla atlatınca, karnını doyurmak için yavaşlamaya karar verdi. Akşama kadar oynadığı misket oyununda, bütün arkadaşlarını yolan bir çocuk gibi zafer doluydu içi. Gerçi daha kimseyle yarışmış değildi ama yinede hız kendisinde böyle bir duygu uyandırmıştı. Süratini düşürdü. Köftecilerden en kalabalık olanının önüne yaklaşarak arabasını susturdu.

Köfteci, tezgâhını çok eski, hatta hurda denecek kadar döküntü bir Volkswagen minibüsün içine kurmuştu. Anlaşılan işinde oldukça iyiydi köfteci, yoksa bu kadar hayranı olamazdı. Mert Külüç, arabasını iki pahalı arabanın ortasına park ettikten sonra köfteciye yanaşarak siparişini verdi. Soğansız köfte istemişti. Köfte arabasının içinde, orta yaşlı, doğulu olduğu sadece yüzünden anlaşılan, nazik bir satıcı vardı. Oldukça hamarat ve hızlıydı. Adamı kısa bir süre sevdi, hemen ardından da bundan vazgeçti.

Sahilin karanlık yüzündeki sularından gelen hafif yosunumsu kokuyla, köfte arabasından gelen acı baharat kokusu karışınca, bu bahar akşamında insanın duyguları hemen coşuyordu. Derin nefesler alıp, bu kokuların harmanlanmış halini sanki bir daha bulamayacakmış gibi içine çekti. Baharat ve yosunlar beyninin her kıvrımında özgürce ve her geçtikleri yerde haz tohumları bırakarak dolaşmaya başladı. Etraf oldukça kalabalıktı. Yanına sevgilisini alan, alkollü gençler, banklarda yarı sevişir bir şekilde, elindekileri yemeye çalışıyorlardı. Yemeği biten kalkıp arabasına binip gidiyor, çok geçmeden yenileri geliyordu.

Beş gençten oluşan bir gurup serseri de yeni gelmişti köftecinin yanına. Daha gelişlerinden gürültücü oldukları belli oluyordu. Arabadan indiler ve aptal aptal kahkahalar atarak köfte arabasının yanına geldiler. Hiç birinin suratında işe yarar bir yan yoktu.

Siparişlerini verdikten sonra doğruca Mert Külüç'ün arabasının yanına gittiler ve bir kaçı arabanın ön kaputuna oturdu. İşte o anda dünya soğumaya başlamış, insanların hareketleri yavaşlamıştı. Korkunç bir rüyada koşmak kadar yavaştı her şey.

Mert Külüç, gecesinin zehir olmaya başladığını anladı. Birkaç tane piç gelip onun arabasının üzerine, ondan izin almadan oturamazdı. Kimse onlara bu hakkı

vermiyordu.

İçinde çığlıklar yükselmeye başladı. Bir kara tren gibi yavaş yavaş ve artarak.

Öfke, gecenin yeni kokusuydu.

“Hey! İnin arabanın üzerinden!” Gırtlaktan gelen gürlemeyle avazı çıktığı kadar bağırdı.

Kahkahalar atan ve durmadan birbirlerine el kol hareketleri yapan serserilerin sesleri, bir anda dondu kaldı. Bakışlarını öyle yavaş çevirdiler ki, neredeyse onların birer uzaylı olduğu zannedilecekti.

“Size söylüyorum, kimin arabasına oturduğunuzu biliyor musunuz?” Mert Külüç, sinirinden patlayacaktı. Sesi öyle abartılı çıkıyordu ki, onu tanımayanlar bir tiyatro oyuncusu olduğunu zannederlerdi.

Saçları diken diken, favorileri çenesine kadar uzun, gecenin bu karanlığında, bu mesafeden bile mavi gözlü olduğu anlaşılan, tıknaz bir tanesi, arabanın kaputundan inerek, kuşkulu gözlerle baktı. Bir köpek gibi başını hafifçe eğmişti.

Serserinin bakışları öylesine küstahtı ki, adam artık dayanamayacağını anladı.

Okuduğu bir bilim kurgu romanında „birçok insan ölmeyi hak eder." Diye yazılıydı. Bir anda bu düşüncenin damarlarına hücum etmesi, Mert Külüç'ü harekete geçirdi. Elindeki yarısı yenmiş ekmeği büyük bir ustalıkla çöp sepetine attı. Hızlı adımlarla arabasının yanına doğru, gözü dönmüş katiller gibi ilerledi.

Serserilerin hemen arkasındaki sahil trafiği, keskin farlarını merakla dolaştırıyordu insanların üzerinde. Artık havanın kokusu da değişmişti. Kömür gibi kokuyordu. Ya da 5

kömürde yanan et gibi. O etin kıyma halini severdi. Asla makineden geçmemiş bir et parçasını ağzına sürmezdi. Makineden geçecek ve ince uzun parçacıklara ayrılacaklardı.

Kıyma makinelerini ve onlardan çıkan seslere bayılırdı. Şimdide kendi beyni bir kıyma makinesi gibi sesler çıkarmaya başlamıştı.

Aklı, sıcakta eriyen bir çikolata gibi yapış yapıştı.

Birazdan kavga çıkacağını sezen köfteci huzursuzlaştı. Eğer gerçekten kavga çıkarsa yapması gerekeni biliyordu.

Banklarda oturan ve havanın gergin kokusunu alan birkaç sevgili, gitmek için kalktılar ama arabaları kavganın çıkacağı yerde olduğu için sadece uzaklaşmakla yetindiler. Yinede gerektiği kadar uzaklaşmayacaklardı. Çünkü birazdan orta yaşlı aksi bir adamın, birkaç serseri tarafından dayak yemesini kaçırmak istemiyorlardı.

Mert Külüç, öfkeden yaptığı silahları olan sıkılı yumruklarıyla, serserilerin yanına vardığında, onlar çoktan hazırlanmışlardı. Kuşkusuz hiç biri olayın bu kadar çabuk gelişeceğini tahmin edememişti. Yinede üzerlerine yürüyen, canına susamış adamın, çenesini kırmak için hazırdılar.

“Siz kendinizi ne zannediyorsunuz ha! Piç kuruları!” Bardağı taşıran son damlaydı bu.

Bunu bilerek yapmıştı. Çünkü beyni inanılmaz bir şekilde kaynıyordu.

“Sen salak mısın be! Canına mı susadın? Yoksa deli falan mısın?” Mavi gözlü olan konuşmuştu.

“Deli senin orospu anandır.” Dedi ve yumruğunu serserinin suratına indirdi.

Yumruğunu havaya kaldırmadan önce içinde korkunç bir imza atma isteği vardı. Bu istek çok yoğundu. Belki zamanı olsaydı ve sayfalarca kâğıda birbirinden hırçın imzalar atabilseydi, bu olay bu denli büyümeyecekti. Belki de her halükarda değişen bir şey olamayacaktı.

Ne imzası diye düşündü, şimdi bunun sırası mıydı? Baksana birkaç tane kendini bilmez senin arabanı, babalarının arabasıymış gibi kullanıyorlar. Buna izin verirsen, bir daha asla imza atmaktan keyif almazsın. Canlarına oku onların ve senin gibi birinin arabasına nasıl davranacaklarını öğret onlara. Yoksa kimse seni ciddiye almaz.

Boşlukta kaybolmadan önce, içinden geleni yaptı.

Yumruğun şiddeti büyük olmalı ki mavi gözlü serseri afallayarak yere yığıldı. Mert Külüç"ün bir hamle daha şansı olmuştu şimdi. Onu da, mavi gözlüden daha iri olan için kullandı. Gencin, yediği darbeden canı yandı ama devrilmedi.

Ağız dolusu küfürler uçuşmaya başladı havada. Mavi gözlü olan yerden ancak kalkıyordu, ikinci yumruğu sol yanağına yiyen iriyarı serseri, Mert Külüç"ün saçlarından yakaladı ve sallamaya başladı. Bir başkası da geldikleri arabaya doğru koşuyordu.

Kavgayı uzaktan izleyen yeni yetme bir çocuk, elindeki cep telefonundan polisi aradı.

Huzuru çoktan kaçmıştı. Yanındaki sevgilisine, ne yapması gerektiğini bilmediğini anlatan bakışlarla bakıyordu.

Rüzgârda merak içinde esmeden kavgayı seyrediyordu.

Arabaya giden serseri elinde bir sopayla geri geldi. Mert Külüç çoktan yere yığılmıştı, kollarını yüzüne siper etmiş, darbelerden en az hasarı almaya çalışıyordu. Ama yüzünün, kandan çizilmiş bir haritaya dönüştüğünü bilmiyordu.

“Bok herife bak sen! Hangi cesaretle bize vurursun!” Elindeki beysbol sopasını havaya kaldırmış neredeyse yerdeki adamın hayatını karartacaktı. Ama kısa bir an sonra bundan vazgeçti.

Çevredeki hiç kimse kavgayı ayırmaya çalışmıyordu. Zaten beş kişi tarafından dövülen birine kimse yardım edemezdi.

Mert Külüç"ün yediği darbelerden başı dönüyordu. Gözlerini sıkıca kapatmış ve dişlerini sıkmıştı. Sağ elini iyice karnına çekmiş, bilinçsizce onu tekmelerden koruyordu. Bu halde bile elini düşünmekten geri kalmamıştı. Şimdilik pek fazla bir acı hissetmiyordu ama 6

kendini, içinde ikinci sınıf mısır ununun bulunduğu bir çuval gibi hissettiği kesindi. Sadece darbelerin şiddetini hisseder olmuş, acılarını anlayamayacak kadar uyuşmuştu.

Ne de olsa beni öldüremezler diye düşündü. Bu gece bitecek. Yarın yepyeni bir gün doğacak. İşte o zaman ben gösteririm size. Hele bir bitsin.

“Teo, bak adamımız elini saklıyor. Yoksa bize göstermek istemediğin bir şey mi var orada?” En irileri olan ve yerdeki zavallı adamdan ikinci yumruğu yiyen serseri konuşuyordu.

Sesinde o yumruğun intikamı hala taptazeydi.

“Eğer bir şey saklıyorsa ben çok merak ederim.” Elindeki sopayı yerdeki adamın sakladığı eline doğru uzattı. “Bize göstermeyecek misin? Hadi çıkar şu elinin içindekini ortaya.” Tükürükleri havada uçuşan serseri, elindeki sopayla dürtmeye başladı.

Bir anda tekmeler, yumruklar, küfürler durmuştu. Yerdeki adamın hareket etmesi bekleniyordu. Serseriler, sanki televizyonda açıklanan piyango sonuçlarını bekliyor gibiydiler.

Mert Külüç, her şeyin bir anda durmasına şaşırmıştı. Çünkü kendisini daha fazlasına hazırlamıştı.

“Bok çuvalı gibi oldu.”

“Elinde ne saklıyorsun göster bakalım.”

“Şişt öldün mü lan.”

Adam yerde hareketsizce bekliyordu. Tıpkı bir kedi gibi, sinsice.

“Bana bak Teo bu salak herif eğer elindekini göstermezse ona dünyanın kaç bucak olduğunu gösterelim. İyi fikir mi?”

“Harika!”

Mert Külüç kıpırdamadı.

“Şişşt sana diyorum elinde ne var? Sen mi göstereceksin yoksa biz mi bakalım. Kararı sen ver.”

Rüzgar, usul usul kalabalığın arasına daldı. Önce ayaktaki serserilerin öfkelerini yaladı daha sonra yerde yatan adamın üzerinde bir girdap yaparak onu kokladı.

“Çok uğraşıyoruz ama. Yeter artık birazdan polis damlar buruya.” Beş serseriden yerdeki adama en az vuran konuşmuştu.

“Elinde ne var!” Teo denilen serseri bağırdı.

“Elimdekini ananız için saklıyorum!” Mert Külüç toplayabildiği bütün enerjisini

kullanarak ayağa kalkmak için harekete geçti.

Adamın doğrulduğunu gören serseriler tekrar çullandılar.

“Demek hala o pis ağzınla analarımıza dil uzatıyorsun.” Teo irikıyım arkadaşını işaret ederek “ Tut şunun elini açalım” dedi.

Beşi de adamı yerden kaldırdılar ve kendi arabasının kaputuna yüz üstü yatırdılar.

Hemen iki kişi, sağ elini biraz zor da olsa açmayı başardı.

“Aha! Bir şey yok. Yoksa elindekini yere mi attın?” Aptala dönmüş gözlerle yeri taradı Teo.

Mert Külüç, sağ elini zorlayarak geri çekmeye çalışıyordu. Ama artık gücü kalmamıştı. Beyninde o kadar çok şimşek çakmıştı ki gözleri kamaşmaktan acımaya başlamıştı.

“Hadi gidelim Teo neredeyse polis gelecek.”

“Tamam tamam gidiyoruz. Ama önce şunun elini iyice sıkı tutun.”

Mert Külüç olacakları anladığı an, beyninde zincirleme bir kaza oluştu. Çıldırmanın eşiğine geldi. Acaba yalvarmalımıydı. En azından bu tehlikeyi atlatıncaya kadar bir korkak gibi davranmanın hiçbir sakıncası olmazdı.

Teo, elindeki sopasını havaya kaldırarak, oradan ve kaputun üstündeki adamın hayatından kaybolmadan önce, sopayı adamın sağ eline indirdi.

Mert Külüç, elinde ki yanmayla birlikte çıkan kemik seslerini duydu. Tatili hatırladı.

Bayılmadan önce tek hatırladığı tatildi.

7

(II)

Çok yumuşak bir rüzgar, ince gömleğinin eteklerini uçuştururken, kulağına gelen Akdeniz"in sıcak dalgalarının sesi, saatlerce hareket etmeden şezlongunda

ruhunu dinlendirmesine yardımcı oluyordu. Koca sahilde sadece kendisi ve altın sarısı kumların sayısı kadar huzuru vardı. Birkaç saat daha bekleyecek ve derisi güneşten iyice gerilinceye kadar sıcağın tadını çıkaracaktı. Akşam rüzgârını, yüzünde hoş kokulu nemlendirici kremlerle karşılamak istiyordu.

Dalga sesleri ne kadarda ahenkliydi.

Aklının ucuna bile, imza atmak gelmiyordu.

Kendine geldiğinde bir hastane odasındaydı. Sağ elini alçıda, meşin kayışla yukarıda bir demire bağlı olduğunu görünce, çığlık atmak üzereydi. Bu çığlık boğazından kurtulsaydı kim bilir hangi tonda olurdu. Belki bir kadın gibi bağırır ve utancından yerin dibine girerdi.

“Hemşire!” Evet, sesi öfkesinden bir kadın gibi çıkıyordu.

Odası tek kişilik ve lüks bir yerdi. Anlaşılan şirketten biri getirmişti kendisini buraya.

“Hemşire!” Vücudunda ki ağrılara aldırmadan elinin durumunu öğrenmek istiyordu.

Ama hemşireyi nasıl çağıracağını bilmiyor, bunun zorluğunu çekiyordu.

Odanın kapısı açılıp ta içeriye, bakımlı ama güzel olmayan bir hemşire girdiğinde avazı çıktığı kadar bağırmak üzereydi.

“Sakin olun Mert Bey.” Hemşire adamın çıldırmak üzere olduğunu anlamış ve telaşlanmıştı.

“Elime ne oldu?” gözleriyle askıdaki sargılı elini işaret etti. Kendini uçurumdan aşağı atılmış gibi hissediyordu. Ama bir türlü yere çarpmıyordu. Öfkelendi. Gözlerini ve dişlerini sıktı.

“Eliniz mi?” Hemşire iyice telaşlanmıştı. Elindeki bloknota bakmaya başladı. Aslında aradığını çoktan bulmuştu ama ne söyleyeceğini bilemediği için sayfaları karıştırıyormuş gibi yapıyor, zaman kazanmaya çalışıyordu.

“Haydaaa. Siz ne beceriksizsiniz ya. Elime ne olduğunu söyleyecek bir Allah"ın kulu yok mu bu hastanede.”

“Va... var Mert bey. Doktorunuz söyler.”

“Tamam onu çağır o zaman.”

“He... hemen.”

Hemşire odadan bir ok gibi fırladı. Belki de hayatında ilk kez bir insandan bu kadar korkmuştu. Yıllar sonra bile bu hastayı anılarının bir süsü olarak anlatacaktı arkadaşlarına.

“Adam manyak gibi bağırıyordu. Elime ne oldu, elime ne oldu, deyip duruyordu. Bense onun karşısında neredeyse altıma kaçıracaktım. Gözleri yerinden fırlamış ve avını yakalamaya çalışan bir köpek balığı gibiydi.” Diyecekti. Belki de biraz süsleyip abartarak.

Gözlükleri burnunun ortasına kadar düşmüş, ağır hareketler yapan, kısık gözlü bir doktor daldı içeriye. Onun elinde de, hemşirenin elindeki bloknotun aynısı vardı. Çok titiz olduğu bloknotu tutuşundan belliydi.

“Mert bey, ben Okan Dalgıç sizin doktorunuzum. Eliniz hakkında bilgi istemişsiniz.

Hemen aktarayım.” Elindeki sayfaları hızla çevirdi.

Mert Külüç adamın yüzüne tiksintiyle bakıyordu. Hareketlerini ve konuşmasını fazlasıyla yapmacık bulmuştu.

“Eliniz.”

İçindeki imza atma isteğini fark etti ve beyninde bir bomba patladı.

8

“Üzgünüm ama elinizin bir hayli sorunu var...”

“Neymiş onlar?”

Doktor burnunun ortasındaki gözlüğünü işaret parmağıyla geriye doğru itti. Hastasına tedirgin gözlerle bakıyordu. Sanki kötü haber vermesi durumunda, adam, yatağından kalkıp kendisinin başına gelen şeyin aynısını doktora da

yapacakmış gibi bir duyguya kapılmıştı.

“Dilini mi yuttun doktor? Konuşsana.”

İmza atma isteği, milyonlarca kızgın karınca gibi beyninin her noktasına yayılmıştı.

“Eee... Üzgünüm ama elinizde yaklaşık on dört kırık var ve birçok sinirde kopmuş. En kötüsü de...”

Mert Külüç eğer ayağa kalkabilseydi adamın gırtlağına saldıracaktı.

“...Elinizdeki hareketi sağlayan lifler kötü ezilmiş.”

Adam şiştikçe şişti. Her an ağzından köpükler saçarak patlayacaktı.

“Ama üzülmeyin, sağ elinizi çay içebilecek hale getirecek tıp teknolojisi mevcut ve gerekeni yapacağımıza emin olabilirsiniz.”

Doktorun her konuştuğu kelime kendisine, kırık cam parçaları gibi batıyordu. Neymiş

çay içebilecekmişim. Allah belanı versin doktor.

“Elinize bunu her kim yaptıysa anlaşılan oldukça öfkeliymiş.”

Asıl sen benim nasıl sinirli olduğumu öğrenmek ister misin?

“Doktor şimdi bana bir daha yazamayacağımı mı söylemek istiyorsun.” Elinden geldiği kadar sakin olmaya çalışıyordu. Bir taraftan da buna hiç gerek olmadığını düşündü.

Ağzı çamur gibi olmuştu.

“Belki isminizi yazabilirsiniz ama eskisi kadar hızlı olmanız imkânsız görünüyor.”

Kayan gözlüğünü tekrar düzeltme ihtiyacı duydu. Karşısındakinin delirmek üzere olduğunu çok iyi görebiliyordu.

Mert Külüç, beynindeki tilkilerin kendisine güldüğünü hissetti. Demek ki

dünyanın sonu böyle bir şeydi.

Bir buçuk saat sonra uykuya dalarken hala beynindeki tilkileri kovalıyordu. En azından onlardan birini yakalayıp boynunu kırmalıydı. Belki rüyasında onlardan birini yakaladı ve sabaha kadar hayvanın parçalamadık yerini bırakmadı.

Kim bilir.

(III)

Aradan on beş gün geçmişti. Mert Külüç hastaneden taburcu olalı on bir gün olmuş, bu süre içinde evinden dışarı hiç çıkmamıştı. Kafası öylesine yoğundu, canı öylesine sıkılıyordu ki, öfkesi bütün bunlarla birleşiyor ve ortaya dayanılmaz bunalımlar çıkıyordu.

En kötüsü kendini rahatlatmak için imza atamıyordu.

Çalışma masasının üzerine kurulmuş, önündeki beyaz kâğıtlara bakıyordu. Sağ elinde birbirlerine değişik yerlerden bağlanmış tellerden oluşan bir iskele vardı. Güya eline uygulanan bu sistem onun çay içmesini veya tavla oynamasını sağlamak için yapılmıştı.

Mert külüç, elindeki iskeleye baktı ve bütün gücüyle onu sıkmaya çalıştı. Canı çok yanmış, gözlerinden yaş akmaya başlamıştı. Amacı eliyle bir kalem tutmaya çalışmaktı.

İmza atmalıyım.

İşaret parmağı yasaklanmasına rağmen biraz hareket etti. Avazı çıktığı kadar bağırdı.

Çığlığın başlangıcında acı vardı ama bitimine doğru, acı yerini zafere bıraktı.

İmza atmalıydı.

9

(IV)

Denizin derinliklerinden kumsala doğru esen tatlı rüzgâr, yavaş yavaş

sertleşmeye başlamıştı ve gittikçe kararan hava soğuyordu. Kulağına şimdi dalga sesleri yerine, nefret ettiği şehir gürültüsü geliyordu. Güneş gözlüğünü anlına kaldırdığında sahilde artık yalnız olmadığını gördü. Aslında sahilde yoktu ortalıkta. Kendisi şehrin tam ortasında çıplak ve çaresizdi. Şezlongundan kalkamıyordu.

Şezlongundan kalkınca, kusuncaya kadar imza atacaktı.

Hastaneden çıktıktan bir ay sonra, elindeki iskeleyi aldırmak için tekrar doktoruna gitti.

“Tam söylediğim gibi.” Doktorun gözleri başarısından dolayı parıldadı. Yüzüne yayılan gülümseme, hastasının hiç hoşuna gitmemişti.

Mert Külüç, şekli bozulan eline baktı ve gerçekten dünyanın sonunun geldiğini inandı.

Böyle bir dünyada ne kadar aklını koruyabilirdi ki.

“Artık elinizi kullanabilirsiniz.” Gözlerindeki pırıltıya birde başarının küstahlığı çökmüştü.

Eline hala bakmakta olan Mert Külüç, eğer bir dakika içinde susmazsa bu biçimsiz elimle onun suratını dağıtacağım diye düşündü.

“Gerçekten çok şanslısınız Mert Bey. Bu durumdaki birçok hasta biliyorum, onlar bırakın çay içmeyi, çayın sıcaklığını bile hissedemez durumdalar. O yüzden halinize şükredin.” Şimdide nasihatler veren bir bunak gibiydi.

Son on beş saniyen.

“Dünyanın hangi ülkesine giderseniz gidin...”

Süren doldu pislik.

Doktor daha neler olduğunu anlamamıştı ki yediği yumrukla, çalışma masasının köşesine yığıldı.

Mert Külüç gırtlağı patlayana kadar bağırmaya başladı. Eline yediği sopanın acısı bile bununkinin yanında solda sıfır kalırdı. Parmaklarına tekrar zarar

vermişti ama doktora daha fazla dayanamayacaktı. Sağ elinin içinde birkaç haşarı çocuk, ellerindeki meşalelerle hoplayıp zıplıyorlardı. Gözlerini ve dişlerini sıkması acının azalmasına yardımcı olmuyordu. Sağ

bileğiyle dirseği arasında bir yeri, sol eliyle olanca kuvvetiyle sıkıyordu. Belki acı sıktığı bölgeden yukarı çıkmaz diye ümit ediyordu.

İmza atamazsam her şey mahvolacak.

Öfkesi yine kor kor tüm vücudunu sarıyordu.

Doktor can acısı ve şaşkınlık içerisinde doğruldu. Gözünden fırlayan gözlüklerini ustaca buldu ve onlara ihtiyacı olduğunu belli eden bir çabuklukla taktı.

“Bana yaklaşırsan başını çok büyük bir belaya sokarım senin.” Şakağını ovuyordu.

Eğer o yumruğu, eli sağlam biri atsaydı ve birkaç santim daha yukarı isabet etseydi, büyük bir ihtimalle hayati fonksiyonlarından birçoğunu yitirirdi. Belki de ölürdü.

Mert Külüç ayağa kalkan doktoru, sulu gözlerinin arasından zor fark ediyordu. Canı öylesine yanıyordu ki, diz üstü çökmek zorunda kalmıştı. Sağ elini pençe gibi tutuyor, içinden eline üflemek geliyordu.

“Eğer rahat durursan, eline bir acil müdahale yapabilirim.” Doktorun sesi titrek ve acımasızdı. Cerrah acımasızlığı. Tıpkı bütün neşter kullanan doktorlar gibi soğuktu.

“İstemez!” Sesi en az gözleri kadar sulanmıştı.

10

“Ama hemen müdahale edemezsek, sıcağı sıcağına yani, bir daha onu kullanamazsın.”

Hafifçe kapıya doğru kayıyordu. Karşısındakine yardım etmek niyetinde değildi ama yinede eski hastasının zaman kaybetmeden tedavi görmesi gerekiyordu.

“Bana kalem kâğıt ver. Hemen çabucak!”

“Ne?” Doktor kapıya iyice yaklaşmıştı.

“Kalem kâğıt geri zekalı herif! Kalem kâğıt!” Artık eli iyice kızarmıştı ve daha da pençeleşmişti.

Doktor kapıya doğru kaymaktan vazgeçti. Olduğu yerde kaykılarak durdu. Yüzüne uykulu bir öfke oturmuştu. Dizlerinin üzerinde can çekişen adam, kendisiyle dalgamı geçiyordu. Yo hayır. Dalga geçmek için insanın bundan daha iyi bir ruh halinde olması gerekir, diye düşündü.

“Kalem kâğıt lütfen...” Mert Külüç, acıklı bir ağıtla yalvarıyordu. Kendi yaşantısının ağıtını. Çöküşünün, mahvoluşunun.

Doktor, sağ kolunu olanca kuvvetiyle sıkan adamın, bakışlarından rahatsız olmuştu.

Nedense, içinde koskoca bir imparatorluğun yıkıldığına dair, ilginç bir duygu yaşadı. Evet, bir az önce öfkesiyle odada terör estiren adam şimdi yalvarırcasına bakıyordu.

“Kalem.... Kâğıt...” Ses ümitsizce tükeniyordu.

“Ne yapacaksın onlarla.”

“Ver!”

Doktor aklına gelen düşünceye güldü. Bu bir tuzak olamazdı. Amma da paranoyaksın.

Elinin acısından neredeyse çocuk gibi ağlayacak bir adam en fazla ne yapabilirdi ki.

Mert Külüç inledi.

Doktor meraklandı ve yerdeki adamın önüne, masasının çekmecesinden aldığı bir kalemle, ajandasından yırttığı bir dal yaprağı attı. Çok fazla korkmuyordu ama yinede temkinli olmaktan bir şey çıkmazdı.

Önüne kemik atılmış bir köpek kadar sevinse de, bunu belli edemedi Mert Külüç. Sağ

kolunu sıkmaktan vazgeçti ve yerdeki kalemi sol eliyle aldı. Kâğıt parçasını yine aynı eliyle yerde düzeltti. Sonra kalemi büyük bir dikkatle sağ eline, yani mahvolmuş eline verdi. İşte o andan sonra acılar üç kat daha arttı. Fakat buna aldırmıyordu artık. Vücudundaki adrenalin kolundan geçerek kalem tutan eline hücum etti. Beyni ise mutluluk hormonuyla doldu.

Doktor, inanamıyormuş gibi bakıyordu, yerde önündeki kâğıda eğilen adama. Onun ne yapmaya çalıştığını çözmüş, fakat anlam verememişti. Bir şey yazacaktı kâğıda kuşkusuz.

Meslek hayatında karşılaştığı bu ilk olayı, tıpkı hemşire gibi bütün meslektaşlarına anlatmak için sabırsızlanıyordu. Belki ilerde bir anı kitabı yazardı ve bu anıyı da kitabının en başına koyardı. Hastasını engellemek aklına gelmemişti. Nede olsa o önce insandı, yani merakının üzerinde hiçbir şey olamazdı.

Mert külüç, kalemi kavramak için, sağ elini her sıktığında, beynindeki bütün sinirlerin üzerine sanki çekiçle vuruluyormuş gibi hissediyordu. Ama aldırmadı. Elini sıktı, kalemi kavradı ve ucunu kâğıda değdirdi. Bu kadarı bile şişen şakak damarlarının verdiği acıyı dindirmişti.

Odanın içinde sadece Mert Külüç'ün soluk alıp verme sesleri vardı. Doktorsa en az düşünceleri kadar sessizdi.

Elini artık tam sıkmış, kalemi kavramıştı. Kâğıdın üzerinde gezinmeye başladı.

Doktor, acaba kaç harf yazabilecek diye düşünüyordu.

Mert külüç, ömrünün son üç imzasını attı.

(V)

11

Tam kırk altı gün sonra çıkarttılar elindeki yeni iskeleyi. Bu sefer ne bir doktor dövmüş, nede başını derde sokmuştu. Uslu bir çocuk olup iyileşmeyi beklemişti. Zaten son attığı imzalar, kargacık burgacıkta olsa ona, kırk altı değil, herhalde üç

ay yeterdi. Sonrasını düşünemiyordu. Zaten şu son kırk altı gün nasıl geçmişti ki, bütün hepsi sis perdesi altına sıkışmış birer anıydı sadece.

Eline yapılan ikinci iskele, başka bir doktor tarafından gerçekleştirilmişti. Yeni doktoruna, eskisine ne yaptığını anlatmamışlardı. Eski doktor, o gün yaşadığı tecrübeyi asla unutmayacaktı.

Mert Külüç, şimdi evinin çalışma odasında, ayaklarını masaya uzatmış bir şekilde düşünüyordu. Bir yandan sağ elini havaya kaldırmış, bakışlarıyla onu seyrediyordu, bir yandan da, son doktorunun söylediği kelimeleri düşünüyordu. Başka hiçbir şey yoktu yenidünyasında. Masasının üzeri tomarlarca bembeyaz kâğıtla doluydu. Hatta odanın her yeri.

İkinci doktoruna yine aynı şeyi sormuştu, ama bu sefer dünyanın en çaresiz insanı olarak, sakindi. Sağ elinle asla kalem tutamazsın cevabı, bu sefer onu yıkmamıştı. Elin hiç hareket etmeyecek değil elbet, diye devam etmişti doktor. Acil durumlarda telefonunuzun tuşlarına basabileceksiniz. Yaşlı babacan doktor ona hiç sevmediği dayısını hatırlatıyordu.

Küçük yaşlarda sevdiği dayısı büyüdükçe nefret ettiği bir adama dönüşmüş, ölümüne dahi üzülmemişti.

Aman ne güzel diye düşündü.

Sol eliyle masasının en alt çekmecesini açtı ve orada duran şeyi görünce içi rahatladı.

Başını kaldırıp masanın üzerine bakınca, morali tekrar sarsıldı.

Telefonun tuşlarına basabileceksin.

Peki, başka ne yapabilirim.

Mert külüç anlını fetheden terleri sol eliyle sildi. Yapacağı şey gerçekten her şeyi kurtaracaktı. Hiçbir doktorun bulamayacağı tedaviyi keşfetmişti.

İmza atma isteği öylesine yoğundu ki, kalbi sanki çaresiz âşıklar gibi sızlıyordu. Artık bütün akşamlar zor geçiyordu. Kesinlikle bu yaşayan kendisi değildi. İmzasız yaşamayı düşündüğünde her yerini karabasanlar basıyor, sayfalarca imza atmak istiyordu.

İmza atmak istiyorum.

Sol elini düşündü sonra. O aynı işi yapabilir miydi? Asla diye düşündü. Asla sağ

elimle yaptığım karakterleri sol elimle yapamam, çünkü bunu denedim ve olmadı.

Eğildi. Masanın en alt çekmecesini açtı tekrar. Gümüş rengindeki cismi sol eline aldı.

Oturduğu yerde doğruldu. Cismin, sağlam elinde ne kadarda güvensiz durduğunu düşündü.

Oysa şimdi bu lanet olası sağ elimde olsaydı.

Telefonunuzun tuşlarına basabilirsiniz.

Dünyanın sonu geldi.

Mert Külüç, kalbinin sıkıştığını hissediyordu. Çaresizlik kurtulamadığı bir hastalık gibiydi. Kurtulamıyor ve asla da kurtulamayacaktı.

Sağ elime son bir kez şans vermeliyim diye düşündü. Öyle bir şans olmalı ki her şeyi mükemmelleştirmeli.

Telefonunuzun tuşlarına basabilirsiniz.

Soğuk cismi tuttuğu sol elinin üstüyle, alnındaki terleri tekrar sildi. Ağzı yanık patlıcan yemiş gibi acıydı. Kulakları uğulduyor, damarlarındaki kanın artık kendine acı verdiğini düşünüyordu.

Telefonunuzun tuşlarına basabilirsiniz.

Sağ elime son bir şans vermeliyim.

Beyninde bir sarsıntı başlamıştı, bütün düşünceleri birbirine giriyordu.

İmza atmak istiyordu.

Sağ eline son bir şans vermek istiyordu.

Telefonun tuşlarına basabilirsiniz.

Tetiğe de basabilir miyim?

(VI)

Artık şezlongunu terk etmişti. Yağmur yağıyordu.

Mert Külüç"ün cesedini, iki gün sonra, abone olduğu bir derginin dağıtıcısı, kokudan fark etmişti. Zili dakikalarca çalmış ve telaşlanıp polise haber vermişti.

Polisler çalışma odasına girdiğinde adamın intihar ettiğini anlamışlardı. Mert Külüç, onlarında meslek yaşantılarında unutamayacakları bir olaya imza atmıştı. Polislerin sonradan öğrendiklerine göre, adamın sağ eli çalışmıyordu ve tetiği çeken parmak sağ eldeydi. Korkunç bir intihar inadıydı bu.

Cesedi kaldırdılar. Masadaki, üzerleri kanla sıvanmış kâğıtları toparladılar. Evi boşaltıp tahliye ettiler.

Asla Mert Külüç"ün neden intihar ettiği anlaşılamadı.

SON

20/03/2000

EROL ÇELİK

HEYULA (*)

Yaşlı kadınlardan nefret ederim.

Hele bunlardan biri benim karımsa...

1974 yılında televizyon denen makine sadece belediye başkanı olacak o mendebur adamın evinde vardı. Adamın adını hatırlayamayışımın sebebi, onu herkesin kırbıyık lakabıyla çağırmasındadır. Malum, adamın bıyıkları tamamen kırlaşmıştı ve saçlarını boyadığı boyayla bıyıklarına asla dokunmazdı, düşünün artık ne kadar komik göründüğünü. Canına 13

kustuğumun mıymıntısı nerden aklıma geldiyse, televizyon denen o alet bir onun evinde vardı ve ben o aletin nasıl bir şey olduğunu hatırlayamıyorum bile. Bizim hayatımız radyoydu. O

yıl dünya kupasını büyük bir merakla beklemiştim ve tuttuğum takım Hollanda"yı Almanlar karşısında desteklemek için radyonun başında pür dikkat bütün spor haberlerini takip ediyordum. Televizyona sadece final maçı için heveslenmiştim ama asla kimseye boyun eğmeyen bir yapım olduğundan, radyo bana yetiyordu. Sadece spor haberlerini dinlemek bizim buralarda ayıp sayıldığı için, kasabadaki diğer akranlarımla sohbet edecek kadar siyaset duymam yeterliydi. Ecevit, ortanın solu sloganıyla oyları toplamış ama hükümet olamadığı için Erbakan"ın MSP"siyle koalisyon kurmak zorunda kalmış, Kıbrıs"ta da işler karışmıştı.

Bundan fazlasını bilmeme gerek yoktu. Mutlu bir evliliğim, kendime yetecek kadar arazim ve sağlam bir zekâm vardı. Şanslıydım ve iyi bir kadınla evlenmiştim.

Onu tam yirmi bir yıl boyunca, hiç eksiksiz sevdim. Hem eksiksiz, hem de engin.

Bizim sevgimiz öyle sıradan filan değildi. Hani büyüklerin dediği gibi, adam akıllı bir sevgiydi. Kendimi bir düş âleminde hissettiğim o yıllarda, karım da beni, en az benim onu sevdiğim kadar seviyordu. Bu aşikârdı. Hiç bir şeyin bizim sevgimizi bozamayacağını düşünüyordum. Ne olabilirdi ki? Akla gelen bütün kötü şeylerin, bizim aşkımızın dışında olduğunu biliyordum. Hiç kimse veya hiçbir şey bizim büyümüzü bozamazdı. Evet, bozamadı da. Ama bir şeyi unutuyorduk. İnsanlar, mutluluklarını kendi elleriyle yok ederlerdi. Bunu öğrenmem, geç ve acı oldu.

Tamda, 74 dünya kupası finalinin oynandığı, Temmuz ayının o ilk günlerine rastlıyordu, hazin bir düş kırıklığına uğrayışım. Sanki Müller"in attığı golden sonra hayatın akışında bir sapma olmuştu. Hollanda ikinci yarı canını dişine taktığı halde Almanya"yı kontrol altına alamamıştı.

İşte benim hayatımda, tıpkı 74 dünya kupası finali gibi yaşandı. İlk yarı çok lezzetli ama ikinci yarı kâbus gibi.

Ne olduysa evliliğimizin yirmi birinci yılından sonra başladı. İkinci yarının düdüğünü çalmıştı tanrı. Bir insanın hayatı bu denli hızlı değişmemeliydi. Hele bunu hak edecek bir şey yapmadıysa. Hayatım kararmaya başlamıştı. Karım değişiyordu, o sanki renkli bir fotoğrafken, git gide negatiflere dönüyor, gülücüklerinin yerini küstah ifadeler alıyordu. Bu kadar mükemmel bir insanın, böylesine değişebileceği aklıma gelmediği zamanlar, onun içine kötü bir varlığın girdiğini düşündüğüm oluyordu. Bazen bunu bir çocuğun saflığında yapıyordum.

Hava ıstırap çeker gibi gürlüyor, yağmur gök gürültüsünden geri kalmaksızın büyük bir çabayla yağıyor, rüzgârsa son yılların en sert esintisini dolaştırıyordu ormandaki ağaçların arasında. Hasan Çavuş, rüzgâra ve yağmura karşı tedbirli giyinmişti giyinmesine ama yine de üşüyordu. Karısının, hatırlayamadığı yıllarda ördüğü boğazlı kazağını, içine de yün atletini giymişti ama akıl edip atkısını almayı unutmuştu. Aslında evden bu kadar alelacele çıkmasaydı onu da unutmazdı ya, olsun diye düşündü, bir lokmacık soğuk onu deviremezdi ya.

Evlenmeden beş ay önce tanımıştım karımı. Babamın iş ortaklarından birinin kızıydı. O

zamanlar sadece gizli gizli görüşebiliyorduk. Böyle şeyler hoş karşılanmayacağı

için ancak beş ay sabredebilmiştik. Sonunda dayanamamış, konuyu babama açmıştım. Aradan bir hafta geçmeden, bütün hazırlıklar yapılmış ve nihayetinde evlenmiştik. Babam tüccardı, o 14

yılların belki de en zenginlerindendi, bu yüzden düğünümüz olabileceğinin en mükemmeliydi. Kırk gün kırk gece olmadı ama birçoğuna dudak ısırtan cinstendi. Hatta o zamanın gazetelerinde bile bizim düğünümüzden bahsedilmişti. Çok mutluydum; tıpkı karım gibi. Anlaşılacağı üzere tam yirmi bir yıl fazlasıyla mutlu geçmişti evliliğimiz.

Hasan Çavuş, el feneriyle yürüdüğü yolu aydınlatarak ilerlemeye devam etti. Rüzgâr onu yaptığı şeyden dolayı korkutmaya çalışıyor, ağaçların tepelerinde ve çalılıkların arkalarında korkunç fısıltılar çıkartıyordu. Yağmurda ona eşlik edip adamı su dolu bir fanusun içinde yolculuk etmeye zorluyordu. Eğer atkısı olsaydı onu kafasına sarar ve üzerine şapkasını geçirerek kulaklarını soğuktan koruyabilirdi.

Galiba doğa, Hasan Çavuş"u cezalandırıyordu. Oysa o cezaların en büyüğünü daha yeni çekmiş, direncini arttırmıştı. Bunlar vız gelirdi ona. Sadece, yağmurla ıslanıp ay ışığıyla parıldayan karanlık onu sersemletiyor, aklında binlerce şeyin dolaşmasına yol açıyordu.

Yaşlı kadınlardan nefret ederim.

Ve yaşlı karımdan da nefret ediyorum.

Ama ondan yaşlandığı için nefret etmedim. Hatta yaşlandıkça güzelleştiğini bile düşünüyorum. Kadın her geçen yıl daha bir nurlandı, elmacık kemikleri ön plana çıktı, yanağındaki gamzeleri beni yutarcasına sevimlileşti. Başkaları yıllarla beraber kilolarına kilo katarken o, sanki doğaya isyan edercesine güzelliğini korumasını bildi. Elbette yaşlandığını belli eden çizgiler vardı yüzünde ama o çizgiler bir insana bu kadar yakışamazdı.

Yirmi bir yıl, bir melekle evlendiğime emin olmuştum ve Allah"a şükürler ediyordum.

Muhakkak, hatırlamadığım sevaplarımın mükâfatını görüyor olmalıydım.

Sonra ne oldu? Karım değişmeye başladı. Artık onu tanıyamıyordum. Tam iki yıl boyunca bunun geçeceğini umdum; ama olmadı. Geçmedi. Düzelmedi. Gün

geçtikçe daha da lanet olmaya başladı.

Lanet olası.

Hasan Çavuş, altmış dört yaşındaydı ve son yirmi altı yılını böyle kötü geçirmeseydi, bacakları bu kadar ağrımayacaktı. Gerçi hala beli bükülmemiş, kamburu çıkmamıştı; ama yinede yürümekte zorluk çekiyordu. Fiziğinde sorun olmadığı doğruydu, fakat hasta olan onun ruhuydu.

Yolu yarılamamış, gidecek bir buçuk saatlik yolu daha kalmıştı ve bu hava koşulları ilerlemesini daha zor bir hale getiriyordu. Havanın karanlık olması onda tanıdık duyguların uyanmasına yol açtı. Karanlık orman, son iki yıldır onun tek dostu olduğu için, yolu ezbere biliyor, nerede dönmesi gerektiğine dikkat etmiyor, ayakları hangi yolu takip edeceğine kendisi karar veriyordu. Hasan Çavuş"a ise yol boyunca düşünmek kalıyordu.

En az orman kadar karanlık düşünceler. Çoğu zaman kahroluyor, zaman zaman ise boğuluyordu. Yine de düşünmekten başka bir şey yapamıyordu.

Sanki birileri kulağına soğuk ve hastalıklı bir şeyler fısıldıyordu.

15

Karım iki buçuk yıl önce hastalandı ve yatağa düştü. Üzülmemem gerekiyordu belki; ama ben yine de kahrolmuştum. Belki biraz akıllanır ve kötü olmaktan vazgeçer diye düşünmüştüm ilk zamanlar; ama nafile. Gitgide daha da illet olmuş çıkmıştı. Evdeki huzursuzluğumun hat safhaya ulaştığı çoğu geceler, kendimi ormana atıyordum. Çaresizlik öylesine yakalamıştı ki beni, ağaçların altındaki karanlıklara saklanıp saatlerce ağlıyor ve içimdeki burukluğu, kalbim titreye titreye dindirmeye çalışıyordum. Benim yaşımdaki birinin karanlıklarda ağlaması ne kadar zordur, kimse bilemez. Evimizin etrafındaki her şeyle konuşur olmuştum. Kimi gece bir ağaçla konuşuyordum, kimi gece ise bir çalı yığınıyla. Her gece onlara neler çektiğimi anlatıyordum. Onlardan fikir almaya çalışıyordum. Şaşkınlar gibi bir oraya bir buraya koşturup durmaktan, çıldırma aşamasına gelmiştim.

Beş altı yıldır, evin sırtındaki odunluğun etrafını zakkum çiçekleri sardı. Hayatım solarken yeni bir şeyin yeşerdiğini görmek, her ne kadar zakkumun uğursuz bir çiçek olduğunu bilmeme rağmen, onun diriliğini, onun asiliğini ve onun inatçılığını hissetmek beni kıskandırıyordu. Elbette boşuna ortaya

çıkmamıştı o zıkkımlar, hayatımın ne kadar zehir zemberek olduğunu, çerçevenin etrafını kaplayarak resmediyordu.

Şimdilerde boyları insanı aştığı için resmi bütünüyle zehirlemişti.

Ama her şeye rağmen bu güne kadar aklımın ucuna kötü bir şey gelmedi. Zakkum bana her gün zehri hatırlatsa bile. Benim yerimde kim olsa, yaşadıklarına katlanamaz, olanlara bir çare bulur, her şeyden kurtulurdu. Oysa ne karıma kötülük yapabilirdim nede alıp başımı kaçabilirdim, benim için o zamanlar bu mümkün değildi. Sadece bekleyip gün geçtikçe çıldırışıma seyirci kaldım.

Sonunda çıldırdım.

Her insanın bir sabrı olduğunu öğrendim.

Çıldırmak ve sabrın tükendiği an, her şeyin kontrolünüzün dışına çıktığı andır. O

andan itibaren ne yaptığınız ya da neden yaptığınız hiç önemli değildir. Beyniniz size bir emir verir ve siz ona itaat edersiniz.

Ben itaat ettim.

Pişmanda değilim.

Hasan Çavuş, duyduğu dere sesiyle biraz olsun rahatladı. Bu, artık yolu yarıladığını gösteriyordu. Ne yağmura ne rüzgâra ne de soğuğa aldırış etmeden yoluna devam etmek için biraz soluklanmalıydı. Çizmeleri çamurdan görünmez hale gelmişti ama onu rahatsız eden şey, donuna kadar sırılsıklam oluşuydu. Sanki çıplak yürüyormuş gibi hissediyordu kendisini.

Soğuk, karanlık olmuş, iliklerinde dolaşıyordu şimdi.

Birazdan fasulye tarlasına varacak, oradan dereye ulaşacaktı. Canı sigara içmek istedi; fakat bu havada sigarasını ne yakabilirdi, ne de içebilirdi. Zaten cebindeki sigara paketinin çoktan ıslandığına emindi. Bir ara, çıldırmış insanlar sigara içerler mi diye düşündü. Neden içmesinler ki? Daha fazla dayanamayacağını anlayınca, bir yolunu bulup cebindeki paketten bir sigara çıkarttı. Uygun bir ağacın altına geçerek, ıslanmış sigarasını soluğuyla kurutmaya başladı.

Mutlu olduğumuz yirmi bir yıl boyunca iki çocuğumuz oldu. İlki kız, iki yıl sonra da bir erkek. Kız doğar doğmaz, karımın o zamanlar çok sevdiği Gülnaz ismini takmıştık ona.

Sonrasında doğan erkek çocuğumuza da Yavuz ismini bulmuştuk. Yavuz, benim en sevdiğim padişahın adıydı. Şimdi onları ne kadar da çok özlüyorum. Gülnaz, erken evlendi.

Daha on sekizine bile basmamıştı. Karımın değişimi, kızımızın uçup gitmesinden sonraki yıl başladı. Gülnaz, bu durumdan pek etkilenmemişti o zamanlar; kabak oğlumun başına patladı. Yavuz, annesinin kötülüklerine maruz kalıyor, evde bir huzursuzluktur gidiyordu.

Bir yanımda karım, diğer yanımda oğlum ve benim yapacak hiç bir şeyim yoktu. Neyse ki 16

Yavuz, uzaklarda, büyük şehirde bir üniversite kazandı. Belki de benimle aynı kaderi paylaşmaktan kurtulmuştu. Yıllar geçti. Yavuz, okulunun bitimine bir yıl kala annesine tamamen darıldı. Bu dargınlık öylesine katıydı ki, bir daha görüşmeme kararı almışlardı.

Sadece arada bir bana mektup yazar, ben de eğer karımdan önce o mektuba ulaşabilirsem okurdum. Yoksa karım ondan gelen bütün mektupları yakardı. Asla ona itiraz edemezdim.

Yavuz'dan aldığım en son mektupta, evleneceğini yazmıştı. Okul biter bitmez yurt dışına yerleşeceklerini söylemişti. Bir keresinde, 'Baba, sevdiğim kız annem kadar güzel, inşallah o da annem gibi sonradan değişmez.' Diye yazmıştı. Bu cümleleri her hatırlayışımda içim paramparça olur ve kahrolurum. Oğlum, sağ olsun mektuplarında futboldan da bahsederdi, yoksa 1978 dünya kupasını Arjantin'in kaldırdığını asla öğrenemezdim. Eskisi kadar önemli değildi ama en azında şampiyonların kimler olduğunu merak edecek kadar bir kırıntı kalmıştı içimde. Hollanda yine finalde yenilmiş ve Arjantin 3-1'le kupayı almıştı.

Yavuz, anlaşıldığı kadarıyla Arjantin'i tutuyordu; çünkü El Matador lakaplı Kempes'ten övgüyle bahsetmişti.

Yavuz'la annesi görüşmeme kararı vermişlerdi ve ciddiydiler ama uzun bir süre sonra oğlum, annesinin yatalak hasta olduğunu öğrenince, ziyarete geldi. Fakat geldiğinde geleceğinde pişman oldu. Öyle bir kavga ettiler ki, bir daha oğlumu

ne gördüm, ne de haber alabildim. Çünkü oğlum giderayak, neden bunlara izin verdiğimi sormuştu, bakışlarındaki anlamı asla cümlelere dökemem ve en kötüsü, ben ona cevap verememiştim.

Bir babanın bu kadar aciz olamaması gerekir.

Kim bilir benim hakkımda neler düşünüyordu. En iyi ihtimalle korkak olduğumu. Ama umarım, benimde annesi gibi kötüleştiğimi zannetmez. Her neyse, aldı başını gitti ve kurtuldu. Gitmeden 1982 dünya kupasını kimin aldığını da söyledi. Finalde Almanya ve İtalya varmış ve kazanan İtalya olmuş. Ondan sonraki kupalardan hiç haberim olmadı.

Karımın radyoyu kırmasından sonra hiçbir şeyden haberim olmadı ya. Artık oğlumda yazmıyordu.

İyi de benim suçum ne?

Gülnaz, bundan beş sene öncesine kadar, çok nadir de olsa ziyarete gelir ancak kocasının yanına, hep morali bozuk dönerdi. Ta ki beş yıl evvelki yemeğe kadar. Gülnaz'nın iki kızı olmuştu; ne yazık ki, onların adlarını bile hatırlamıyorum. Kızım, çocukları ve kocasıyla birlikte uzunca bir aradan sonra bize geldi. Amacı, arayı biraz olsun ısındırmak, bize torun sevgisini yaşatmak ve bağların iyice kopmamasını sağlamaktı. Fakat ne felakettir ki, karım damadının kafasına dikiş makinesinin makasını fırlatıp, adamın kafasını yarmıştı. İşte o zaman hayatımda ilk kez karımın üstüne yürümüştüm. Allah'ım bana biraz daha cesaret verseydi, belki ona bir tokat bile atabilirdim.

Ama yapamadım. Acizler gibiydim. Pısırık, korkak, kokuşmuş ve aşağılık bir moruk olup çıkmıştım. Gülnaz'dan da bir daha haber alamadım. O da tamamen dünyamdan çıkıp gitti.

Aciz dünyamdan.

Zavallı dünyamdan.

Yaşlı kadınlardan neden mi nefret ederim?

Hasan Çavuş"un sigarası bitmiş, hatta derenin kenarına varmıştı bile. Dere, derin bir vadinin içinden aktığı için karşıya ince bir köprüden geçmek zorundaydı. İyide, köprü hain rüzgâr sayesinde, ucuz bir patiska gibi sallanıyordu. Yaşlı

hissederek derenin kenarında, karşıya nasıl geçeceğini düşünmeye başladı. Rüzgâr hiç dinmemiş, derenin kenarında daha hızlı esmeye başlamıştı. Hasan Çavuş buraya kadar gelmişti ve asla buradan geriye dönmek niyetinde değildi. Dönemezdi de. Fakat bu köprüden karşıya geçmekte ayrı bir delilikti. Delilik kelimesi kafasında dolaşmaya başlayınca gülümsedi. Karşıya geçecekti; buna mecburdu.

Köprüyü düşündüğü süre boyunca, karısını düşünmekten uzaklaştığını ve bunun inanılmaz bir rahatlık verdiğini anladı. Artık ondan tamamen kurtuluyordu; sonsuza dek.

Yaşlı kadınlardan nefret ederim.

Kadınların tümünden nefret ediyorum.

Karımın ne gibi kötülükler yaptığını anlatamıyorum; çünkü içimde hala kahrolası bir erkeklik gururu var.

Bu köprüden daha önce birçok kez geçen Hasan Çavuş, fırtına sırasında bunu hiç denemediğini biliyordu, zaten bu ilk ve son olacaktı. Köprüye iyice yaklaştı ve gözüne kestirmeye çalıştı. Olacak gibiydi. Yüzünde tuhaf bir gülümseme daha oluşunca, hareketlendi. Tam ilk adımını atacaktı ki, bir sigara daha içmeye karar verdi. Bu sigara, köprünün bu yakasındaki ve paketindeki son sigara olacaktı. Beklide hayatındaki son sigara.

Kadın sanki cehennemden çıkmış bir zebaniydi. Yaşadığım yirmi bir yıllık mutlu hayatımda beni sınadı ve yıllar sonra gerçek yüzünü gösterdi. Başka bir şey olamazdı. Eğer karım bir zebani değilse bile, içine kötü bir şeyin girdiğine eminim.

Yaşlı kadınlardan nefret ederim.

Yaşlı kadınların hepsi zebanidir.

Çıldırdıktan sonra böyle düşünebilmek beni rahatlattı doğrusu. Şu köprüyü geçtikten sonra artık çok değişik bir hayatım olacak. Bambaşka bir hayat. Bundan sonraki hayatımda asla bir kadını sevmeyeceğim. Özellikle yaşlı kadınlardan birini.

Sadece önümde bir engel kaldı. Bu köprü. Sırat köprüsü. Her insanın hayatında geçmesi, aşması gereken bir sırat köprüsü vardır. Benim sırat köprüm karşımda duruyor.

Hasan Çavuş, son sigarasını bitirdi ve köprüye yürüdü. Onun geldiğini anlayan rüzgâr daha bir coştu. Yağmurdan korunmak için montuna sarılmıyor, kendini iyi hissediyordu.

Köprüye ulaşınca, ne kadar yalnız olduğunu düşünecekti, hayatının ne kadar kötü geçtiğini.

Bundan sonrası nasıl olacaktı? Neler değişecekti? Soğuk havayı ciğerlerine kadar çektiğinde, artık hiçbir şeyin önemli olmadığına karar verdi.

Sırat köprüsünün başına vardığında tekrar düşündü. Eğer aklında yitirmediği bir gram mantığı kaldıysa, bu köprüden geçmemesini söyleyecekti; ama o kadarı da kalmadığı için bu dev duvarı aşmalı, sırat köprüsünü geçmeliydi. Yeni bir hayat o köprünün diğer 18

tarafındaydı. Karşıya geçecekti, bu her neye mal olursa olsun. Geriye bakmak bile istemiyordu.

Kâğıttan yapılmış bir gemi gibi sallanan köprüye ilk adımını attı ve hiç tereddüt etmeden diğerini de peşinden gönderdi. Hiçbir şey düşünmüyordu, hatta dikkatli olması gerektiğini bile. Köprünün altındaki dereden gelen suyun sesi kendini büyülemiş gibiydi. Sanki bu gece, kimse onun karşıya geçmesini istemiyordu.

Hasan Çavuş, kendi ağırlığı yüzünden köprünün sallantısının hafiflediğini görünce, hayatında ilk kez şişman olmadığı için pişman oldu. Başını iki yana salladı ve karışan kafasını biraz olsun toplamaya çalıştı. Bir iki adım sonra köprüyü ortalayacaktı. Dengesi git gide kayboluyordu. Kafası karışırsa asla başaramazdı.

Bu onun sırat köprüsüydü, özgürlük ve cennet onun ardındaydı.

Karım yüzünden çıldırdım ama kendi hayatımı tehlikeye atamam. Hele onun yüzünden asla. Ben, karımdan önce öbür tarafa geçmek istemiyorum.

Hasan Çavuş, bunları düşünürken elleriyle köprünün iplerine daha fazla sarıldı ve adımlarını daha da sağlamlaştırdı. Şimdi köprünün tam ortasındaydı. Yayık

ayranı gibi çalkalanıyordu. Bu haldeyken aşağıya, deli gibi akan dereye baktı.

Neden bu kadar uğraşıyorum ki? Salayım kendimi aşağıya. Kesin ölürüm. Belki de ölüm benim için en iyisi. En azından bundan sonraki hayatımın berbat geçmemesini garantilerim. Kim bilir, diğer tarafta belki daha mutlu olurum.

Adam, yağmurun altında sallanan köprünün tam ortasında bir anlık duraksadı ve gökyüzüne yaşlı gözleriyle baktı. Çok kısa bir süre sonra tekrar ilerlemeye başlayacaktı.

Yoo, yirmi altı yıldır karım bile beni öldüremedi. Ben de kendimi öldürmeyeceğim.

Karşıya geçeceğim ve buradan alabildiğine uzaklaşacağım. Belki İstanbul"a giderim.

Çocukluğumda babamla birlikte bir kez gitmiştim o büyülü şehre.

Gitmek, iki kıtaya yayılmış topraklarında kaybolmak, ışıklı yollarında gezinmek, Eminönü"nde balık yerken, ya da İstiklalde dolaşırken kendimi biraz olsun önemli hissetmek istiyorum.

Hasan Çavuş, köprünün diğer tarafına geçer geçmez, bambaşka bir ruh haline büründü. Çok daha rahat hissediyordu kendisini. Galiba çok derinlerden yükselen, yıllardır özlediği bir duyguyu hissetmeye başlamıştı. Mutluluğu. Üzerinden tonlarca yük kalkmış

gibiydi. Koşar adımlarla ilerlemeye başladı. Şimdi yağmur da, rüzgâr da dinmişti.

Hasan Çavuş haykırmak için nefesini ciğerlerine doldurdu.

Sırat köprüsünü aşmıştı. Cennet ona gülümsüyordu.

Uzun süreden sonra kendimi ilk kez huzurlu hissediyorum. Yaşadığım ilk yirmi bir yıl rüya gibi geçti; ama sonra ki yirmi altı yıl, heyula geldi bana.

Artık özgürüm.

Geride ne bıraktığımı asla düşünmeyeceğim. Ne yaşadığımı da. Hatta karımı, onca anımı yaşadığım evimle birlikte, yaktığımı bile.

Önce, zakkumların istila ettiği odunluğu ateşe verdim, ardından yıllardır hiçbir hayvanı bağlamadığımız ahırı. Son olarak bidonun dibinde kalan gaz yağıyla mutfağı tutuşturdum.

Yaşlı kadınlardan nefret ederim.

Birinden kurtuldum.

SON

EROL ÇELİK

(*) Korkunç hayal. (TDK)

“HOŞT!!!”

(1)

“Ömer, merhaba.”

“Ooo, ihtiyar hoş geldin. Buyur içeri.”'

“İhtiyar babandır ulan.”

Ömer Çobanoglu, daha elli beşine bile basmamıştı; ama o kadar bitkin görünüyordu ki, tüm arkadaşları onu böyle çağırıyordu. Yüz derisi ve gözlerinin yanları, kırış kırıştı. Teni ise, bütün gün, güneşin altında ot biçmekten kararmıştı.

“Karnın aç mı?”

“Saat kaç oldu haberin yok galiba. Bu saate kadar aç kalmak aptallık olur. Gelmeden önce evde bir şeyler yedim.” Ömer Çobanoglu, tam yaşına uygun kuruldu oturduğu yere.

Ayaklarını altına almış, sol kolunu, çıkma balkonun koruluğuna dayamıştı.

Ziyarete geldiği evin sahibi Recep Avcı, kendisinin en yakın dostuydu. O da, en az Ömer kadar yaşlıydı; ama daha genç gösteriyordu. Recep Avcı, haftanın en az üç günü, kendisini ziyarete gelen dostunu, evinin en güzel yeri olan balkonunda ağırlardı. Burası bütün kasabayı gören, hakim bir yerdi. Bu balkonda çay içmek, ikisinin de dile getirdiği gibi, bir 20

ömre bedeldi. Belki de Ömer Çobanoglu sırf bu yüzden sıkça geliyordu bu eve. Sebep her ne olursa olsun birlikte olmak ve ümitleri paylaşmak çok önemliydi.

“Gülnaz hatun, bize şöyle tavşankanı bir çay yap da, keyfimiz yerine gelsin.” Recep Avcı, karısına seslenmişti ama Gülnaz Avcı çoktan çayı ocağa koymuştu. Zaten o, Ömer'i kapıda görür görmez, önce hoş geldin der, sonra aç olup olmadığını öğrenir ve çayı hazırlamak için mutfağa giderdi.

Artvin"in Şavşat kasabası, bu gece yine güzeldi ve gökyüzü, birbiriyle sohbet eden yıldızlarla doluydu. Yalnız küçük bir sorun vardı, gecelere hükmeden ayaz, bu saatte biraz daha fazla esiyordu. Gerçi bu da ayrı bir keyifti.

“Şu Cemal ağayla bu gün kavga ediyordum.” Ömer, kırışık gözlerini biraz daha kısmıştı. Kızgın olduğunda yaptığı gibi.

"Ne terbiyesiz adam o ya. Yine ne yaptı ki?” Arkadaşının sinirlendiğini anlayan Recep, çayın nerde kaldığını anlamak için, balkonun hemen gerisindeki oturma odasından içeri baktı. İçerde, on sekiz yaşındaki kızı Filiz, eski renkli televizyona bakıyordu. Bir ara ona seslenecekti, sonra bundan vazgeçerek Ömer'i dinlemeye devam etti.

“Bacağına kustuğumun adamı, bizim üst tarlanın suyunu yine kesmiş. Bunu anlayınca nerdeyse adamı yiyecektim.” Başını iki yana salladı. Sonrada ağzını şapırtadarak yutkundu. Bu hareketinin bir anlamı yoktu. Yani çayı bir an önce istediğini ima etmek değildi amacı. Sadece, son günlerde midesi yanıyordu.

“Aksi adam. Bir gün yaşını başını düşünmeyip bir güzel sopa atacağım ona, o zaman görecek gününü.” Söylediği şeyi öylesine söylemediğini anlatan bir anlam vardı yüzünde.

Konuşma sürerken, çaylar gelmişti. Gülnaz, her zaman güzel yapardı çayı ve yaldızlı bardaklarda sunardı. Bu iş kendisinin çok hoşuna gittiği için, büyük bir özen gösterirdi.

Dünyada kaç kadın çay yapmaktan hoşlanırdı ki?

Bir saate yakın konuştular. Konu her zamanki şeylerdi. Tarlalar, ekinin satılması ve hayvanların bu sene verimsiz olması gibi şeyler. Yer yer sinirlendiler, yer yer üzüldüler ve kimi zamanda kahkahalarla güldüler.

Ömer Çobanoglu'un babadan miras kalan birçok arsası vardı. Bütün hayatını onları değerlendirmek, bu sayede üç çocuğunu ve dünya tatlısı karısını geçindirmekle uğraşır olmuştu. Fakat aklında, tıpkı arkadaşı gibi bolca hayal de

vardı. Daha iyi bir yaşantı için, daha çok para gibi. Birçok arkadaşı gibi, büyük şehre gitmeyi de düşünmüştü ama bu kendisini her şeyden daha fazla korkutmuştu. Büyük şehir huzursuzluk demekti. Aç kalmayı, fakat doğduğu yerde yaşamayı yeğlerdi. Şimdilerde ise geçim sıkıntısı canına tak etmiş ve buna çözümler arayarak zaman geçirir olmuştu.

Gece ilerledikçe ilerledi. İki arkadaş sohbetlerini bölerek düşüncelere dalmaya başladı. Kasabanın girişindeki derenin sesi ve yaprakların tatlı hışırtısı kulaklarına çalındıkça, düşlerinden sıyrılamaz oldular. Esen ayaz, düşüncelerini yaladıkça, bir yenisini hemen ardından yakıyorlardı.

Bir ara, Recep Avcı'nın kızı yanlarına gelerek, uyumak istediğini ve iyi geceler dileklerini sundu. O zaman Ömer, arkadaşına açılmaya karar vermişti.

“Ne düşünüyorsun?”

“Hangi konuda?”

“Hayatımızı böyle mi sürdüreceğiz, yani bizde bir şeyler yapmayacak mıyız?” Tekrar ağzını şapırdatarak yutkundu.

“Ne yapabiliriz ki. Bizim yaşantımız bu.” Bardağındaki son yudumu bitirdikten sonra onu kenara koydu ve arkadaşının kafasındakini merak etti. Eğer bu merakı olmasa, onun söylediklerıyle, yaşlılığı arasında derin bir bağ kurar ve arkadaşını çileden çıkarırdı. Oysa bazı latifelerin nerede yapılacağını bilmesi, onu dinlenir kişi kılıyordu.

“Şu, kara meşedeki gömüyü diyorum.” Kararlıymış gibi bastırdı Ömer. Ağzını şapırdatarak ciddiyetini bozmak istemediği için, kendini zorladı.

21

Ev sahibi, ne duyacağını bildiği halde, siyah deri yeleğinin üst düğmesini çekiştirip, gökyüzüne doğru baktı. Diğer eliyle sanki al işte oradalar, ne bekliyordun ki? Der gibi işaret etti. Derin, soğuk ve uzun bir soluk aldı.

“Yinemi boktan hayaller düşünüyorsun.” Nerden çıktı bu der gibi dudaklarını gerdi.

Bakışlarını yıldızlardan kurtarıp dostuna döndüğü zaman, yüzünde kaygı

okunuyordu.

Odunluğun bulunduğu mereğin hemen arkasından karanlık bir yol geçiyordu. Yüz metrede bir soluk sarı ışıkla aydınlanan yoldan geçen insanlar, Recep ve Ömer"in oturduğu balkona bakar ve eğer birini görürlerse yüksek sesle selam verirlerdi. Gece saat kaç olursa olsun, bu bir örfmüş gibi yapılırdı.

Bu gece selam veren olmamıştı.

Recep'in birçok geceler rüyalarına girmişti o gömü. Hatta çoğu gün, çayırlarda ve tarlada çalışırken bile onu düşünür, kafası karışırdı. O gömünün bir hayal olduğuna inanırdı ve sırf bu yüzden acı çekmemek için, arkadaşının bu planından, kendini uzak tutmaya çalışırdı. Ama Ömer yaşlı ve inatçı biriydi. Onun için hayal diye bir şey olamazdı. Hep, fındığı kırmazsan, yiyemezsin derdi.

“Gülnaz.” Recep, yüksek sesle karısını çağırdı. Böylelikle belki konuyu değiştirebileceğini düşünüyordu.

Gülnaz geldiğinde, Ömer'e çayı beğenip beğenmediğini sordu. Olumlu cevap alınca çok sevindi. Tuhaf bir huzur dolaşmaya başladı yüzünde, gururla birlikte.

“Bardakları kaldırabilirsin.” Karısına yaldızlı bardakları işaret etti

“Beni kovuyorsun galiba.” Ömer, gücenir gibi olmuştu.

“Hayda. Ne alakası var. Daha oturuyoruz. Hem bir kez daha çay demlete bilirim istiyorsan.”

“Sağ ol istemem. Sonra uyuyamıyorum.”

“Tamam, sen bilirsin.” Sonra karısına dönerek, “Hadi götür bunları. İstersen sende yatabilirsin. Biz biraz daha konuşacağız.” Dedi.

Gülnaz, bardakları topladı ve sessizce ayrıldı yanlarından. Kadının üzerinde de yelek vardı ama onunki kendi göz nuruydu.

Artık kasabadaki birçok evin ışıkları sönmüştü. Yarın herkes tarlalarına gidecekti.

Nede olsa ekin zamanıydı şimdi. Çayırlar biçilecek, mısırlar toplanacak, buğdaylar harmanlanacaktı. Yani çok iş vardı herkes için. Balkon keyfi yapan, Ömer ve Recepte dâhildi bu kasabalılara. Onlarında yapacakları çok işleri vardı, ama akılları karışmıştı bir kere. Bu gece iyice bir konuşup sonuca varmalıydılar.

“O gömü hakkında söylenenleri biliyorsun.” Recep Avcı, atak yaparak, bir adım öne geçmeye çalıştı.

“Hangi söylentileri?”

“Cin hikâyesini. Oranın topal bir cin tarafından korunduğunu herkes bilir.”

“Ha tamam. Senin merak ettiğin bu olsun.” Yüzüne de söyledikleri yansıdı. “Bunu da düşündüm. Artvin'de bir hoca buldum, hoca böyle durumlar için biçilmiş kaftan. Yani gerekenleri biliyor. Bizim yapacağımız sadece onunla konuşmak, o her şeyi biliyormuş.”

Arkadaşına anlamlı anlamlı baktı, sonrada devam etti. “Daha önce bu işleri birçok kere yapmış bir hoca. Onun payını verdik mi gerisi kolay.” Yutkundu.

“İyi söylüyorsun ama her şey bu kadar kolay olsa, herkes orayı kazmak için çabalardı.”

“Çabalamadıklarını nerden biliyorsun. Sadece korkuyorlar. Korku bu işte en son şeydir. Bence denemekten bir şey çıkmaz.”

“Bilmiyorum, Ömer. Hoşuma gitmeyen bir şeyler var.”

“Nedir hoşuna gitmeyen ya.”

“Ya kazı yaparken çarpılırsak. Benim bakmam gereken bir ailem var.”

“Bizim ailemiz yok tabi. Hem ne çarpılması Allah aşkına. Bu hoca işinin ehli diyorum sana. Eğer gömüyü oradan çıkaramayacağına emin olmasa, kendini tehlikeye atar mı adam. Sadece anlatacağız ve teklifimizi yapacağız. Oda bu işin olup olmayacağını söyleyecek bize.” Konuşurken yorulmuş gibi, boynunu daire şeklinde çevirdi.

“Ya birileri duyarsa, başımız o zaman devletle derde girer. Kanunsuz bir iş bu.”

“Amma yaptın ha. Hiç mi kanunsuz iş yapmadın sanki. Ormandaki yarı kurumuş

ağaçları kesmek yasak değil mi sanki. Onları keserken gayet cesaretlisin ama. Kimseye bir şey söylemez ve gayet gizli tutarsak, kim ne anlar Allah"ını seversen.”

“Bir sorun çıkmasından korkuyorum.” Çaresizce kıpırdandı oturduğu yerde, Recep Avcı. Bu iş git gide aklına yatmaya başlıyordu.

“Sorun morun çıkmayacak. Fındığı kırmazsan yiyemezsin. Sen kabul et ve benimle birlikte bu işe tamam de, gerisini bana bırak. Her şey çok kolay olacak.”

“Peki, gittik diyelim ve hocada kabul etti. Kazıyı yaptıktan sonra bir şey bulamazsak, ne olacak o zaman.”

“İçimiz rahatlayacak. Anladın mı? Bütün geceler boyu ümitlerimizi oraya bağlamaktan kurtulacağız. Sonra başka şeyler düşünmeye, daha mantıklı hayaller kurmaya başlarız. Birde gömüyü bulduğumuzu düşünsene.” Ömer Çobanoğlu'nun yüzü mutluluktan aydınlanmıştı.

“O zaman ne yaparız. Yani altını bulduğumuzda.”

“Orası kolay. Artvin'deki hoca bu konuda da tecrübeliymiş.”

“Her şeyimizi bu hocaya bağlamamız doğrumu sence.”

“Sen canını sıkma tamam mı? Zannettiğin kadar tehlikeli değil bu işler.”

“Tabi sen her gün gömü çıkarıyorsun anlaşılan. Tecrübenden yararlanmak lazım.”

Kelimelerin anlamlarının haricinde hiçbir şey onun alaycı konuştuğunu belli etmiyordu.

“Bana bak bacağına kustuğumun adamı. Bir kez olsun bana güven ve korkak bir keçi olmaktan vazgeç. Bu işi sensiz yapamam. Bu bir gerçek. Bilmiyorum neden ama sen olmazsan başaramayacağımı hissediyorum.”

“Biliyorum, başarısız olduğunda, yanımda sende vardın diyebilmek için beni de sürüklüyorsun peşinden. Seninle dalga geçmemi istemediğin için.”

“Aha. Birde senin için akılsız derlerdi.”

Gülüştüler.

Recep Avcı, karanlık gökyüzündeki yıldızlara bakmaya başladı tekrar. Beyni gülüyordu artık. Arkadaşının dediği gibi bir denemekten ne çıkardı yani. Belki de ormandan ağaç kesmek kadar kolay olacaktı bu iş. Sonucunda bir şey çıkmasa bile, denemiş olacaklardı.

Ama çıkarsa, işte o zaman her şey daha farklı olurdu. Kimseye boyun eğmeden daha mutlu bir yaşam sürebilirdi.

Aslında düşünecek bir şey kalmamıştı. Kararını vermişti. Sadece bunu kabullenmek zor oluyordu. Fındığı kırmak en iyisi olacaktı.

“Tamam.”

“Tamam?” Ömer, iki gün önce çayırda kaybettiği masadını düşünür buldu kendini.

“Tamam ihtiyar, sen kazandın.”

“Oh be. Seni ikna etmek ne kadarda zormuş yahu.” Ömer Çobanoglu, içinin rahatladığını anlayınca daha mutlu oldu. "Her şey çok kolay olacak.”

“Kolay olacak, kolay olacak diyip duruyorsun. Bir sorun çıkarsa, canına ot tıkarım senin.”

Ömer, ağız hareketleriyle arkadaşını taklit etti.

Köydeki birçok evin ışıkları yavaş yavaş sönmeye başladı. Karanlık daha da koyulaşınca, balkondakilerin kulağına tabiatın sesi güzel bir türkü gibi çalınmaya başladı. İşte bir ömre bedel olan kısım buydu. Eğer bütün akşam bu balkonda oturup, bu melodiyi 23

kaçırırlarsa, o akşamdan bir şey anlamazlardı. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadan, çam kokularını ciğerlerine çeker ve sohbetlerini daha bir güzel

yaparlardı.

“Ne zaman yapacağız bu işi peki.”

“İki gün sonra. Yani çarşamba günü. Buğdayları Artvin'e götürmem lazım, o zaman hocayı da bulup konuşacağım. Sende gelirsin benimle. Ortak olduğumuzu anlatırız ona.

Gerekenleri söyleriz ve çok gizli olduğunu da. Tamam mı?”

“Tamam. Şunu unutma, en ufak bir sorun olursa, ben bu işten vazgeçerim ona göre.

Sonra söylemedi deme.”

“Sen hiç canını sıkma, bir sorun olmayacak sana söz veriyorum.”

“Anlaştık o zaman. Çarşamba günü beraber gideriz şu meşhur hocanın yanına.”

“Ha bu arada bir daha bana yaşlı dersen Bacağına kusarım ona göre.”

İkisi de gülüştüler. Hem de yaşlarına aldırmadan.

Bir on dakika daha konuştuktan sonra, Ömer, arkadaşından kalkmak için müsaade istedi. Onayı alınca kapıya kadar hiç konuşmadan yürüdüler. Ayaklarının altındaki tahta döşemeden gelen gıcırtıları dinlemek için susmuş gibiydiler.

“Bu gece rahat uyu ve çarşambaya kadar kafanı dinç tut.

“Tamam, sende dikkatli ol.”

“Sadece, birazdan önünden geçeceğim Hilmi dayının köpeği beni korkutuyor.

Hayvan hiç sevemedi beni. Her geçişimde, sanki babasını ben öldürmüşüm gibi deliriyor. Bir gece yanından geçerken zehirli et atacağım önüne ama zavallı Hilmi dayının buna kalbi dayanamaz diye korkuyorum.”

“Boş ver.” Güldü, Recep Avcı.

“Hadi iyi geceler.”

“Sana da.”

O gece böylece bitti.

(2)

İki gün boyunca, akılda kalacak pek fazla bir şey olmadı. Ömer Çobanoglu, bütün zamanını, buğdaylarını harmanda patoslamakla geçirdi. Bu sene hasat hiçte fena sayılmazdı.

Eğer geçen sene gibi kuraklık olsaydı, borçlarını ödeyemeyecekti. Aslında borçlarını ödemek için birkaç alternatif yol düşünmüştü ama yinede, kuraklık belini bükerdi. Bu yıl birde hayvanlarından gereken verimi alabilseydi, keyfine diyecek olmazdı.

Ömer Çobanoglu, salı öğleden sonrası, üst tarlanın suyunu kesen Celal ağayla kavga etti.

Bu öyle büyütülecek bir şey değildi ama bu kasabada yaşanan en ufak şey bile, senelerce konuşulurdu. Tarlanın durumunu kontrol etmeye giden Ömer, suyun kesildiğini anlayınca büyük bir hışımla, soluğu adamın evinde almıştı. Uzun bir laf kavgasının ardından, onu belediyeye şikâyet edeceğini söylemişti. Adam yatışmayınca, evlerinin önündeki, it yalağını tekmeyle devirmiş, sonrada oradan uzaklaşmıştı.

Hava kararıncaya kadar siniri yatışmadı. Ama akşam olup eve geldiğinde, aklında tek şey kalmıştı. Arkadaşı her şeyi kabul etmişti, yarın kendisiyle Artvin'e gelecekti. O hocayla görüşecekler ve planlarını söyleyeceklerdi. Hoca her şeyi kabul ederse, planı gerçekleştirmeye başlayacaklardı. İçi, özlediği bir gençlik sıvısıyla ateşlendi. Bu işin sonu ne olursa olsun, iyi bir macera yaşayacakları kesindi.

Karısı ve biri dört, diğeri on bir yaşındaki iki oğluyla, akşam yemeğini yedikten sonra, erkenden yatacağını söyleyerek, yanlarından ayrıldı. Uyuyana kadar, topal cinin koruduğu gömüyü düşündü. Hatta rüyasında bile gördü. Ama sabaha hiç bir şey hatırlamayacaktı.

Recep Avcı, arkadaşından daha sakin bir, iki gün geçirdi. Onunda kafasındaki

tek şey gömüydü. Bazen arkadaşının teklifini kabul ettiği için kendine kızıyor, sonrada bundan vazgeçiyordu. Sadece deneyeceklerdi. Hem her şeyi düşündüğünü söylememiş miydi? Ömer.

Salı gecesi, oda arkadaşı gibi rüyalar gördü ve sabah hiçbirini hatırlamadı.

İki gün boyunca birbirlerini görmediler. Bunun içinde bir çaba sarf etmediler. İkisi de her şeyi, çarşamba gününe saklıyordu.

(3)

Ömer Çobanoğlu, Sabah saat beş buçukta uyandı. Bu günün, hayatının en önemli günlerinden biri olduğunu düşündüğü için, biraz heyecanlı sayılırdı. Karısı Ferenaz, ona içinde pekmez olan bir kahvaltı hazırlamıştı. Elbette karısına bir şey anlatmadı. Sadece şehre inip ekinleri satacaktı. En azından o böyle biliyordu. Bu yüzden pek soru sormadı Ferenaz Çobanoglu.

Kahvaltı bittikten sonra, arkadaşının evinin yolunu tuttu. Yola çıkmadan önce, aklında ne topal cin vardı, nede kendilerine yardımcı olacak hoca. Sadece birazdan önünden geçeceği, Hilmi dayının köpeği Coni'yi düşünüyordu. Neden o köpekle bir türlü yıldızlarının barışmadığını bilmiyordu. Oysa hayvanlar konusunda hiç bir sorunu olmamıştı şimdiye kadar.

Coni yine, Hilmi dayının evini önündeki üç basamaklı girişte yatıyordu. Boynundaki zincire aldırış etmeden, başını ön ayaklarının üzerine uzatmış, uyuyordu. Ömer Çobanoglu, köpeği uyandırmadan karşıya geçmenin yollarını aramaya başladı. Eğer başka bir geçiş

olsaydı, kesinlikle buradan geçmezdi. Yolun eve en uzak ucundan sessizce yürümeye başladığında, Coni gözlerini açtı. Ömer, telaşlanmıştı, ama asla koşmayacaktı. Köpek avazı çıkıncaya kadar havlamaya başlayınca, ağız dolusu bir küfür savurdu. Tam köpeği geçip, Recep'in evinin çitinden içeri girecekti ki, Hilmi dayı kapıya çıktı. Beyaz saçları çok kısaydı, nerdeyse kel görünecekti adam. Beli yaşlılıktan bükülmüştü. Pijamasının üzerine eski ceketini atmış ve görmeyen gözleriyle bağırıyordu.

“Kimsin?”

“Benim Hilmi dayı, Ömer. Senin şu canavar beni bir gün yiyecek, ödüm patlıyor valla.” Elinden geldiği kadar sakin ve sevimli olmaya çalıştı. Oysa öfkesi

burnuna kadar yükselmişti.

“Ömer, sen misin oğul.”

“Evet evet benim Hilmi dayı. Kusura bakma.” Dişlerini sıktı. “İçeri gir bir şey yok.”

25

“Ah oğul, bu saatte bu köpeği niye havlatırsın bilmem.” Hilmi dayı, gözlerini kısmış, Coni'nin havladığı yöne bakıyordu.

Nerdeyse patlayacaktı, Ömer. Burnundan derin nefesler alarak cevap vermedi. Çitin kapısını açarak, kulağında köpeğin havlama sesleriyle oradan uzaklaştı. Yaşlı ihtiyar, diye geçiriyordu içinden. Ah bir genç olsaydı, ona gününü göstermek için bir saniye bile beklemezdi. Ama böyleyken, boyun bükmekten başka çare kalmıyordu.

Recep,'in evinin kapısına vardığında, Coni hala havlıyordu. Sanki bir daha buradan geçme der gibiydi, bir köpeğin öfkesiyle. Kulaklarındaki çınlama, içindeki gazabı daha da palazlandırmıştı. İyide şimdi sakinleşmek zorundaydı. Kafasını toplamalı ve öfkesini dindirmeliydi. Çünkü bu gün önemli bir gündü. Köpeğinde, Hilmi dayının da, şimdilik canı cehennemeydi.

Elini kaldırıp kapıyı tıklatacağı sırada, kapı açıldı. Onu ilk karşılayan yine Gülnaz olmuştu. Kadının yüzü her zamanki gibi gülüyordu. Bu seferkinin de, köpekten mi? yoksa misafirperverlikten mi? olduğunu anlayamadı. Merhabalaştılar ve içeri girdi.

“Hala uyuyor mu seninki.”

“Yo hayır, köpeğin havlamasına uyandı. Salonda kahvaltı yapıyor.” Kadın, sanki yüzünde bir şey saklıyormuş gibi başını eğdi.

“Bu köpeğin Bacağına kusacağım zaten ama neyse.” Birazda utanarak, Hilmi dayının evini gösterdi.

Gülnaz güldü, yine nedeni anlaşılmadı.

Ömer Çobanoglu, salona girdiğinde arkadaşını kahvaltı sofrasında buldu. Onun

içeri girdiğini gören Recep Avcı"da, pis pis gülmeye başladı.

“O kadar ihtiyarlandın ki, şu köpekle bile başa çıkamıyorsun.”

“Recep, canımı sıkma. Zaten asabım bozuldu.”

“Coni'nin sesini duyar duymaz senin geldiğini hemen anladım.”

“Çok akıllısın.”

“Sağ ol.” Kısa bir süre arkadaşına ne söyleyeceğini bilemez halde baktı. Sonradan aldırmadan devam etti. “Buyur, bir şeyler atıştıralım.”

“Sabahları pekmez niye yemiyorsun sen.” Kahvaltı sofrasını şöyle bir süzdükten sonra devam etti. “Pekmez yemeyen adam, adam değildir.”

“Hadi oradan. Ben pekmez yemiyorum ama senden daha genç görünüyorum.”

“Gamsızsında o yüzden.”

“Halt etmişsin.”

İkisi de sustular sonra. Ömer, kahvaltı yaptığını söyleyip bir kenara oturdu. Recep'se, son lokmasını yedikten sonra kalkarak odasına, giyinmeye gitti. Gülnaz, Ömer"e, dumanı üstünde demli bir çay getirmişti, yine yaldızlı bardaklarından biriyle.

Ömer, arkadaşının giyinmesini fırsat bilerek, tekrar her şeyi düşünmeye başladı. Bu gün yapacaklarını bir sıraya koydu önce. Sonrada hocayla ne konuşacağını kafasından geçirdi.

Kabullenmiyordu ama hocayla konuşma işi kendisini bayağı germişti. Her şeye rağmen aklındakinden vazgeçmeyecekti.

“Kamyonu ayarladın mı?” Recep Avcı hazırdı artık. Kollarını yana açarak gerindi.

Deri yeleğinin altına, kahverengi gömleğini giyinmişti. Bu gömlek sadece şehre gittiği zaman ortaya çıkıyordu.

“Kasabaya inip adamı buraya getireceğiz. Yükleme işi ise en fazla yarım saat

sürer.

Komşularda yardım edecekler zaten.”

“Ben hazırım çıkalım istersen.”

“İtlik etme, çayımı bitireyim.”

“Tabi senin hatun bu kadar güzel çay yapamıyor değil mi?”

“Kıçına kına çal sende.”

26

Recep keyifli keyifli güldü. Sonrada arkadaşının yanına kurularak onu beklemeye başladı.

“Kimseye hocayla görüşeceğimizden bahsettin mi.” Son fırtını almıştı Ömer.

“Ben aptal mıyım yahu.”

“Biraz şüpheliyim de.”

Recep Avcı arkadaşına gülümsedi.

“İyi o zaman gidelim.”

Ömer, Gülnaz'a çay için teşekkür etti. Recep'te karısına akşama döneceğini ve merak etmemesini tembihledikten sonra yola koyuldular.

(4)

Kamyonu getirdiler ve gerçekten yükleme işi yarım saatte bitmişti. İkisi de yorgun bir şekilde kamyona binerek, Artvin'e giden, dik ve dönemeçli yollarda yolculuklarına başladılar. Yol boyunca kesinlikle, ne hocadan nede gömüden bahsettiler. Bunun sebebi belliydi. Şoförle havadan sudan sohbet ederek, şehre ulaştılar.

İlk iş, kamyonun yükünü indirmek oldu. Yükü hamallar indirdiği için şanslı sayılırlardı. Çünkü o eziyeti bir daha çekmek niyetinde değildiler. Ömer, ekininin karşılığını almak için koştururken, Recep'te, nalbur bir arkadaşıyla

sohbet etmeye gitti.

Öğlen on iki buçukta işi bitmişti Ömer'in. Aldığı paranın bir kısmını, bankaya yatırmıştı bile. Sonra nalbur dükkânına giderek, arkadaşını çağırmıştı. Nalburun sahibiyle hiç iyi anlaşamazdı Ömer, bu yüzden hemen çıkmıştı oradan.

Artvin'in en meşhur döner lokantasında karınlarını doyurdular. Tabi hesabı, bu gün paralanan Ömer ödemişti.

“Hocayı nasıl bulacağız.” Recep yemeğini bitirmiş, arkadaşının peşi sıra dışarı çıkarken sormuştu bu soruyu.

“Cevizli camiinin imamıymış adam.”

“Ama orası buraya bira uzak değil mi?”

“Biliyorum, ama araba diye bir şey icat etmiş it soyları.”

Cevizliye giden minibüs durakları, yemek yedikleri lokantaya pekte uzak sayılmazdı.

Bu yüzden fazla yürümeleri gerekmedi.

Artvin, bir dağa kurulmuş, fazlada gelişmemiş bir şehirdi. Ama bir özelliği vardı ki, buraya gelen her insanın yaşadığı, kesinlikle insanın yüreğini heyecanlandırıyordu. Şehre ulaşmak için tırmanılan yoldan aşağıya ve ilerilere bakıldığında, inanılmaz manzaralar görünüyordu. Yolların dik olması ve yukarıya çıkıldıkça, arabanın penceresinden görünen uçurum, insanın içine bir coşku konduruyordu. Çoruh nehrinin hırçın sularının aşağılarda yol kesmesi ise, kitaplardaki fantastik hikâyelerden fışkırmış gibiydi.

Ömer Çobanoglu, Cevizli'ye giden, Orhan Gencebay"ın eski bir kasetinin çınlattığı minibüsün içinde, bunları düşünüyordu. Yol boyunca ne konuştu, nede hareket etti. Sadece dışarıdaki manzarayı seyretti. Recep'se Aldığı bir gazeteyi okumakla oyalanıyordu.

Araba, kasabaya vardığında, diğer yolcularla beraber kırmızı Ford"un içinden indiler.

Burası Şavşat'tan çok küçük bir yerdi. Öyle ki, burada kaç ev olduğu

sayılabiliyordu. Camiyi 27

ise, kasabanın her yerinden görmek mümkündü. O kadar uzun minaresi vardı ki, hocanın her ezan vaktinde oraya çıkıp indiğini düşündüğünüzde, adamın sıska biri olduğunu hayal etmeniz yanlış olmazdı.

Recep ve Ömer, hiç tanımadıkları bu kasabada, normal olarak garip bakışlara maruz kaldılar. Fakat hiç aldırış etmeden camiye kadar yürüdüler. İkisinin de aklı karışık olduğu için konuşmamayı tercih etmişlerdi.

Caminin kapısı açıktı ama içeride kimse yoktu. İlk önce ikisi de birbirlerine telaşla baktılar, sonra namaz vakti olmadığını hatırlayınca rahatladılar. Elbette namaz vakti olmadığını düşünebilirlerdi ve hocanın içerde olmayacağını kestirebilirlerdi, fakat ikisi de heyecanlı, bir o kadarda şaşkın.

“Kimi aramıştınız hemşehrim.” Kapıda şaşkınca birbirlerine bakan iki arkadaşı fark eden bir kasabalı, onların yanına yakalaşmaya başlamıştı.

“Bu caminin hocasını arıyoruz.” Diye cevap verdi Ömer. Telaşını gizlemişti.

“O bu saatte evindedir.” Kasabalı yanlarına kadar gelmişti. En fazla otuz yaşlarındaydı adam. Diğerlerinden farklı bir şekilde, daha çok büyük şehir insanları gibi giyinmişti. Hareketlerinden babacan olduğu anlaşılıyordu.

“Evi nerde.” Ömer, adamı süzdükten sonra, onun yaz tatilini burada geçirmeye gelen biri olduğuna kanaat getirdi.

“Siz kimsiniz?"

“Onun bir yakınının arkadaşlarıyız da, geçerken ona selamını iletecektik. Bilirsiniz, selam ağır şeydir, yerine getirmek lazım.” Recep hemen konuşmaya dalmış ve olayı karıştırmadan iyi bir yalan uydurmuştu.

Adamın, koyu mavi gözleri, camii kapısındaki iki kişinin üzerinde gezindi.

Ömer, adamın şüphelendiğini zannedip bir şeyler düşünmeye başlamıştı. Diğer taraftan aklında, mavi gözlü insanlara nazar değmediği ile ilgili, saçma sapan bir şeyler dolaşıyordu.

“Şu tarafta.” Sağ parmağıyla, tek katlı bir evi gösterdi. “Şu yeşil boyalı ev.”

“Sağ ol arkadaş.” Ömer adamı hemen başından savmak için onun gösterdiği yöne yürümeye başladı. Recep'te arkadaşını izledi.

Hiç arkalarına bakmadılar ve konuşmadılar. Ta ki hocanın kapısına gelinceye kadar.

“Bu aptal herif sorun olmasın.” Recep, kapıyı çalmadan önce, kısık sesle sormuştu.

“Ne sorun olacak. Sanki hiç hocayı soran olmuyor burada. Yalnız adamın gözleri masmaviydi, gördün mü?”

“Eee?”

“Yok bir şey, nazar boncuğu gibiydiler de.”

Hocanın bahçesinin bir bölümü, sırıklarla yapılan düzgün bir çitle örülmüştü. İçerde, iki dut ağacı ve birde kiraz ağacı vardı. Oldukça düzgündü bahçe. Anlaşılan hocanın boş

zamanı çoktu ve bütün zamanını bu bahçeyle ilgilenerek geçiriyordu.

Kapıyı çalan Ömer oldu. Bahçeye gıptayla bakarak, aklında kendinin de bilmediği düşünceler oluşturdu. Biraz bekledikten sonra cevap alamayınca tekrar denedi. Tam telaşlanacakları zaman kapı açıldı. Bir kadın kapının arkasından başını uzattı. Hocayla konuşmak istediklerini söyleyince, kadın kim olduklarını sordu. Recep yine bir arkadaşlarının selamından bahsedince, kadın kapıyı kapamadan içeri gitti.

Başında takkesi, hafif göbeği olan, meraklı bakışlı bir adam çıktı bu sefer kapıya.

“Buyurun.” Dedi hoca.

“Selamünaleyküm hoca efendi. Ben Mustafa Çakır'ın bir arkadaşıyım selamı var, sizinle konuşmaya geldim.” Ömer, bir an adamın durumundan dolayı kabul edilmeyeceklerini düşündü.

“Aleykümselâm.

Ne hakkında konuşacaksınız.” Adam şüphelenmiş gibi konuşmuyordu ama kapısına gelen yabancılara bundan daha fazla sıcak davranamazdı.

28

“Kapıda konuşulacak şey değil bizimki. Müsaade ederseniz, biraz misafiriniz olmak istiyoruz. Eğer müsait değilseniz merkezdeki kahvede bekleyebiliriz.”

“Yo müsaidim, buyurun içeri.”

İçeri girmişlerdi. Hocanın karısı, hemen başörtüsünü değiştirmiş, daha ciddi, daha koyu bir yazma takmıştı. Hoca ise köylüler gibi sıradan giyinmişti. Evin içinde fazla eşya yoktu. Göze çarpan en belirgin şey kitaplardı. Çok kitap vardı, nerdeyse bir kütüphaneyi dolduracak kadardı. Hacı yağı kokusu da her yeri doldurmuştu. Garip bir huzur hissetmişlerdi ikisi de. Evin içinde, hiçbir şey abartılı değildi. Normalinde ağır kokan hacı yağı bile. Sadece kitaplar çok fazlaydı. Hepsi o kadar. Olmak istedikleri kişiyle, olamayacakları kişi aynı yerdeydi.

Ne ikram edeceğini sordu kadın. Cevapları çay olmuştu. Kadın istenileni yapmak için, mutfağa yöneldiğinde, hoca ve iki arkadaş havadan sudan sohbet etmeye başladılar.

Konuştukları öyle önemli şeyler değildi. Köylü geleneklerine uygun olarak, çabuk kaynaşmışlardı. İki köylünün yan yana geldiğinde, bahsettikleri şeyleri konuşuyorlardı.

Ekinler, hayvanlar ve hava koşulları. Ama hepsi, birazdan gündeme gelecek şeyleri merak ediyordu.

Ömer Çbanoğlu, fırsat buldukça evde hangi kitaplar olduğunu incelemeye çalışıyordu. Recep avcı ise bir yolunu bulup hacı yağı kokusunu sormak istiyordu. Ama ikisi de, dışarıdan gelen köpek havlanmasıyla sıçradılar. İkisinin de aklı temizlenmişti. Eve girerken kapıda köpek görmemişlerdi ama.

İlk çaylar bittiğinde, hoca artık dayanamayıp asıl amaçlarının ne olduğunu sordu.

Onca yolu, sadece hiç tanımadıkları bu hocayla sohbet etmek için gelmemişlerdi elbette ama konuya başlamak için cesaretleri yoktu.

“Bizim aslında bir derdimiz var.” Ömer sonunda konuya başlayabilmişti.

“Bunu anladım zaten ama yardım edebileceğim bir konumu onu bilmiyorum.”

“Mustafa, bizim derdimize bir tek sizin ilaç bulacağınızı söyledi.” Şapırdanarak yutkundu.

“Önce bir dinlemek istiyorum. Eğer elimden bir şey gelirse, söz veriyorum yardımımı esirgemeyeceğim.” Sanki karşısındakilerin ne söyleyeceğini biliyormuş gibiydi.

“Sadece siz yardım edebilirsiniz bize.” Recep, hocanın sesindeki savsaklamayı fark edince telaşlandı ve neredeyse vazgeçmeye hazırlanıyordu.

“Tamam anladım. Hadi anlatın şu dilinizin altındaki baklayı.” sıkılmış ve çıkışmıştı.

Hocanın karısı çayları tazelerken, herkes konuyu değiştirmişti. Kadın tekrar mutfağa yürürken, hoca artık konuşmaya başlamalarını işaret etti.

“Bizim orda bir gömü var.” Ömer kısa bir süre durdu. Karşısındaki adamın yüz ifadesini çözmeye çalışıyordu. Eğer kötü bir şey algılarsa ona göre davranacaktı.

Hoca hiç bir tepki vermeden dinlemeye devam etti.

“Ve biz onu çıkarmak istiyoruz.” Recep konuşmaya hevesli gibi devam etti.

Hoca başındaki takkeyle oynadı ve bakışlarını yere dikti.

“Şimdi anladınız mı?”

“İyide bir gömü bulduysanız onu kazıp çıkarabilirsiniz. Benden ne gibi bir yardım istiyorsunuz.”

“Öyle basit değil her şey. Eğer öyle olsaydı sizi rahatsız etmezdik.” Ömer, hocanın tavırlarından hiç hoşlanmamıştı.

“O gömüyü bir cin koruyor ve bu yüzden kimse onu oradan çıkaramıyor.” Recepte hoca hakkında arkadaşı gibi düşünmeye başlamıştı. O yüzden direk söyledi.

“Bende o cini etkisiz hale getirecek kişiyim öyle değil mi?”

“Fındığı kırmazsan yiyemezsin.”

“Eğer kabul ederseniz. Tabii emeğinizin karşılığını göreceksiniz.”

29

Hoca düşünmeye başladı. Recep ve Ömer birbirlerine bakarak beklemeye başladılar.

Hocanın karısı bir ara içeri girdi ve başka çay içmek isteyen olup olmadığını sordu.

On dakika sonra.

“Biraz bahsedin şu gömüden.” Hoca nihayet daldığı düşüncelerden sıyrılmıştı.

“Bildiğimiz tek şey orayı bir cinin koruduğu bu yüzden kimsenin onu oradan çıkaramadığı.” Ömer ümitlendi.

“Buraya kadar her şey normal ama bana başka şeylerde lazım. Mesela o cin hakkında bir şeyler daha bilmemiz gerekiyor.”

“Ha, unuttuğum bir şey daha var. O gömüyü koruyan cinin topal olduğu söyleniyor.”

“Tamam, bu oldu işte.”

“Yani bu kabul ediyorum anlamına mı geliyor.” Recep heyecanla atıldı. Ömer onun bu aceleciliğine kızmış ve koluyla dürterek arkadaşını uyarmıştı.

“Daha önce kaç kişi onu çıkarmaya çalışmış?”

“Bildiğim kadarıyla bir.” Ömer, oturduğu sedirin üzerinde huzursuzca kımıldandı.

“Ne olmuş peki?”

“Adamamı, gömüye mi?” sorduğunun ne kadar saçma olduğunun bilinciyle Recep"e dönüp yardım istedi. Ama onun bu konuyla ilgili fazla bilgisi yoktu.

“Dört kişi olduklarını biliyorum ve içlerinden birini tanıyorum. Gerçi o, gömüye gitmediğini iddia ediyor ama ben bir şeyler öğrendim. Gömüyü koruyan cinin topal olduğunu ve oraya ulaşmak isteyenlerin bir türlü başaramadığını biliyorum.”

“Nasıl ulaşamıyorlarmış?” hoca oldukça sakin konuşuyordu.

“Nasıl olacak işte. Tam gömüye geldiklerinde kendilerini başka yerde buluyorlarmış.

Daha doğrusu bulmuşlar.” Ömer tekrar arkadaşına baktı. Oda tıpkı hoca gibi ilgiyle dinliyordu kendisini.

Sonra sessizlik oldu. Hepsinin ihtiyacı olan sessizlik.

“Biraz araştırmam gerekiyor, pazar gününe kadar bana zaman tanıyın, size haber vereceğim. Olumlu ya da olumsuz.” Konuşması kesindi hocanın.

“Tamam, sağ olun. Pazar gününü bekleyeceğiz.”

Ömer ve Recep, hocanın evinden çıktıktan sonra bir müddet akıllarındakilerini konuştular. Şavşat'a varıncaya kadar sürmüştü bu. Kasabaya vardıktan sonra konuyu kapatmışlar ve evlerinin yolunu tutmuşlardı.

İkisinin de aklı karışmıştı. Çünkü hiçbiri, hocanın bu teklifi kabul edeceğini tahmin etmiyordu. Hele bu kadar kolay olacağını kestiremiyorlardı. Bundan sonra sadece bekleyeceklerdi. Pazar gününe daha üç dolu gün vardı.

Hiçte kolay geçmeyen bir, üç gün.

(5)

Pazar günü olmuştu. Ömer Çobanoglu, tıpkı arkadaşı Recep gibi sabah erkenden kalkmıştı. Bu gün yapacakları bütün işleri ertelemişlerdi. Çünkü bugün, büyük gündü onlar için. Kahvaltılarını yaptılar ve Ömer'in evinde buluştular. Koca günü, Ömer'in bahçesindeki çardakta geçirdiler. Sadece yemek ve ihtiyaç molası verdiler.

Öğleden sonraya kadar her şey normalmiş gibi davranıp, tavla oynadılar. Ama akşam olup karanlık yavaş yavaş çökmeye başladığında, ikisi de gerilmişti.

30

“Bacağına kustuğumun adamı, haber göndermeyecek galiba.” Ömer, bir yandan hocanın gelmediğine diğer yandan da tavlada yenildiğine için için öfkeleniyordu.

“Doğru söylüyorsun. Zaten telefon numarasını almadığında anlamalıydım.”

“Ne yapacağız şimdi.”

“Ne yapacağız var mı ya. Ağıl, herkes evine dağıl.”

“Ne?”

“Paşa paşa evlerimize gideceğiz ve bu işi unutacağız.”

“Haklısın.” Ömer, derin bir nefes aldı ve yutkunduktan sonra onu burnundan saldı.

“Yarından sonra, bir daha asla o gömüden söz etmek yok.”

“Yok.” Ömer, yenilgiyi kabul etmiş gibi boynunu büktü.

Hava tam anlamıyla kararmıştı. Recep, arkadaşına veda ettikten sonra evinin yolunu tuttu. Ömer'se on dakika sonra banyoya girmişti.

Kasaba artık sessizliğe bürünmüştü. Yaklaşık iki saat içinde birçok kişi yatağına girmiş olacaktı. Tam anlamıyla yaşam bitmek üzereydi.

Recep Avcı, kaç yıldır sahibi olduğunu bilmediği lambalı radyosunu karıştırarak oyalanıyordu. Canı çok sıkkın olduğu için, bu uğraştan da vazgeçmek üzereydi. Fakat düşünmekte istemiyordu. Çünkü düşünmeye başladığında, yıkılan hayalleri geliyordu aklına Ömer Çobanoglu, eski siyah beyaz televizyonunda, salak bir polisiye film seyrederek zaman geçirmeye başladı. Bu gece yanına gelen herkesi tersledi. Ev halkı onun sinirli olduğunu anladıkları için, yanına yanaşmadılar.

Celal ağa, Hilmi dayı hatta Coni bile uyumuştu. Ama bu gece, Recep ve Ömer için uzun olacağa benziyordu. Sıkıcı, daraltıcı ve uyuz bir geceydi bu. İkisi de yataklarına yatmışlardı ve neden uyuyamadıklarını merak ediyorlardı. Düşünmek onların bu gece en büyük düşmanları olmuştu.

Ömer Çobanoglu uykuya dalmak üzereydi. Dışardan gelen havlama seslerini duymadan önce, sol elinin kaşındığını fark etti ve inancı doğrultusunda, avuç içini üç kere öperek alnına koydu. Canı sıkılmıştı. Eğer sağ eli kaşınsaydı, para gelecek demekti, o zaman seve seve elini öpüp başına koyardı. Oysa sol elin kaşınması, paranın gideceği anlamına geliyordu. Demek gömüden iyice ümidi kesmeliydi. Tam lanetler okuyup yorganı başına çekeceği sırada dışarıdan gelen sesleri duydu. Seslerin yabancı olması, gözlerini açmasına sebep oldu. Aklına hiç bir şey gelmedi önceleri. Çünkü bu sesler sıradandı. Eğer yakınlara yabani bir hayvan yaklaşırsa köpekler buna havlayarak tepki verirlerdi. Ömrünün hepsini bu kasabada geçirmeseydi, döner tekrar uyurdu. Öyle yapmadı. Dışarıdaki bir yabani hayvansa çok yaklaşmıştı ve buda ilgisini çekerdi. Sol avuç içini, dizine sürterek kaşımaya çalıştı. Kör olası amma kaşınmaya başlamıştı. Tekrar üç kere öpüp alnına koydu.

Doğruldu ve ışığı yakmadan el yordamıyla duvardaki çiftelisini buldu. Tüfek dolu olmazdı, bu yüzden çekmeceden gereken fişekleri aldı. Karısının uyanmadığını kontrol ettikten sonra balkona gitti. Balkondan tüm kasaba görünüyordu, hatta oturduğu mahallenin girişini bile rahatça görebiliyordu.

Karanlık, seyrek aralıklarla dikilmiş gece lambalarının, soluk sarı ışığıyla aydınlanıyordu. Yinede bu mesafeden, mahalleye bir yabancının girdiğini gördü. Ömer, yabancıyı fark edince tüfeğini doldurdu. Gelen her kimse onu biraz korkutmak niyetindeydi.

Yabancı, köpeklerin hiçbirine aldırış etmeden yokuşu tırmanmaya başlamıştı.

Adamın kim olduğu anlaşılmıyordu ama gideceği adresi biliyor gibide yürümüyordu. Bir ara başını kaldırıp evlere bakan yabancı, iddialı adımlarını sürdürünce Ömer, onun tekrar kim olduğunu anlamaya çalıştı. Evet, bu kasabadan olmayan biriydi ve cezasını birazdan kesecekti.

Ömer, alt komşusunun oturduğu evin önünde bulunan dut ağacını geçen yabancıya silahını doğrulttu ve hazırlandı. Yeraltındaki hazineleri koruyan cinler kadar tehlikeli görünmeye çalıştı.

31

“Kimi arıyorsun.” Gözlerini karanlığa alıştırdığı halde yabancının kim olduğunu anlamamıştı.

Ömer'i fark eden adam olduğu yerde durdu ve balkondaki silahlı adama baktı. Silahı fark etmişti ama korkuyor görünmüyordu.

“Sağır mısın?” Sesindeki öfkeyi bilinçli bir şekilde abarttı.

“Ömer beyi arıyorum. Burada bir yerde oturduğunu söylemişti bana.”

“Kimi arıyorsun?” Aşağıdan gelen sesi tanımıştı ama kafasında şekillendiremedi.

“Ömer Bey ya da Recep beyin evini arıyorum. Biliyorum biraz geç bir vakit ama onları görürsem beni affedeceklerdir.”

Ömer Çobanoglu kalbine yayılan tatlı sızıyı fark etti. Aptallaşmış gibi kısa bir süre bekledikten sonra, iyice emin olmak istedi.

“Peki ya sen kimsin?” cevabı biliyordu oysa.

Bu arada yabancının, önünde durduğu evin ışığı yanmıştı.

“Cevizli camii imamı derseniz tanırlar beni.”

“Kimsin?” Alt komşuda elindeki tüfeğini yabancıya çevirmişti.

“Tamam Asım, gelen benim misafirim.” Ömer, içindeki sevinci bastıramadan coşkuyla komşusunu sakinleştirdi.

Köpekler ortalığı ayağa kaldırmak üzereydi. Asım'ın haricinde başka kimse uyanmamıştı, yinede hoca aşağıda biraz daha kalırsa, herkes uyanacak ve işler karışacaktı.

“Sen bu tarafa yürü seni almaya iniyorum.” Ömer, bahçesindeki çardağın önünü işaret etti.

“Tamam.”

Nerdeyse sevinçten bağıracaktı.

Karısı uyanmıştı. Önce onun yanına giderek, her şeyin yolunda olduğunu söyledi.

Kadın, zaten uykulu olduğu için aldırış etmeden uykusuna devam etti. Kocasının aşağıya inerek hocayı karşılamasına aldırmadı.

“Hoş geldiniz.”

“Hoş bulduk. Kusura bakma biraz geç bir saat ama yolun bu kadar uzun olduğunu tahmin edememiştim.” Karşısındakinin kendisini affetmesini bekledi.

“Hiç sorun değil. Buyurun içeri geçelim.” Evin alt katındaki mutfağı göstererek o yöne yürümeye başladılar.

Köpeklerin havlamaları dinmişti artık. Kasaba yine aynı sakinliğini yaşamaya başlamıştı. Mutfakta oturacak uygun yerler bulunca, Ömer hemen telefonun başına gitti ve arkadaşını aramaya başladı.

“Alo Recep, geldi.”

“Ne? Kimsin? Ömer, hayırdır bu saatte.”

“Hoca geldi. Hemen gel.”

“Has...r. Dalga geçme.” Telefondaki ses duraladı. “Bu saatte mi? Rüyada falan mı gördün ihtiyar.”

“Bok kafalı, hemen buraya gel diyorum sana.” Ömer, arkadaşına bağırmıştı ama ikisi de bu durumdan alınmazdı nede olsa.

“Tamam, tamam. Eğer bir numara yapıyorsan, yakarım çıranı.” Recep bunları söyledikten sonra telefonu kapattı ve karısına bir yalan uydurup hazırlandı. Aptallaşmıştı.

İçindeki karmaşa, ne düşünmesi gerektiğini engelliyordu.

Ömer, arkadaşı gelene kadar çay yaptı ve yolculuğun nasıl geçtiğini sordu. Hoca, dinlendikten sonra, güler yüzlü bir ifadeyle sorulan sorulara karşılık verdi.

“Ben gelmenizden ümidi kesmiştim. Kendi kendime korktuğunuzu düşündüm.

Bunları düşündüğüm için üzgünüm ama kim olsa böyle yapardı.” Mutfağın perdelerini sıkıca kapattı. Bundan sonra daha dikkatli olması gerektiğini

biliyordu.

32

“Gerçekten çekindim önceleri buraya gelmeye ama araştırmalarım sonucunda ancak bu öğleden sonra kararımı verdim, onun için geciktim. Tekrar özür dilerim.”

“Önemli değil, geldin ya.”

Recep, çok geçmeden damladı. Merhabalaştıktan sonra, oda diğerleri gibi uygun bir yere kuruldu. Hocanın gelmiş olduğuna inanamıyormuş gibi, durmadan adamın yüzüne bakıyordu. Ömer"in bu durumu fark etmesinden dolayı, utandı.

“Şimdi ne yapacağız?” Recep, hocaya gayet edepli bir şekilde yaklaştı.

“Gömü buraya ne kadar uzakta?”

“Yarım saat, kırk beş dakika.”

“Peki, kazı malzemeleriniz hazır mı?”

“Her şey hazır. Odunlukta bir çuvalın içinde.”

“O zaman fazla zaman kaybetmeden yola çıkalım." Hoca kararlıydı.

Recep ve Ömer birbirlerine şaşkınca baktılar.

“Peki, sen hazır mısın, yani nasıl halledeceksin topal cini.”

“Gerekeni araştırdım ve ben hazırım. Gerisini size yolda anlatırım.” Hoca çok önemli bir şeyi unutmuş gibi duraladı. “Önce abdest alın.”

İki arkadaş bir birlerine baktılar.

(6)

On beş dakikadır yoldaydılar. Kasabadan çıkıp, gömünün bulunduğu tepeye ulaşan patikaya varmaları güç olmuştu. Ellerinden geldiği kadar sessiz olmaya çalışıyorlardı. Ancak patikaya vardıklarında rahatlamışlardı. Umduklarından uzun sürecekti yolculuk.

İçi malzeme dolu çuvalı, sırayla taşıyorlardı. Buraya kadar bir kaç ufak sözcükten başka hiç bir konuşma geçmemişti aralarında. Fakat Hem Recep'in Hem Ömer'in kafasında birçok soru vardı. Bunları öğrenmek için uygun bir zamanı kolladıkları açıktı.

Karanlık, patikanın iki yamacındaki ormanı daha bir koyulaştırmıştı. Hava, şelale dipleri kadar serindi. Ömer, ağaçların arasındaki gölgelere kulak kabartmış, duyduğu en ufak bir sese elindeki çifteliyle hedef alıyordu.

“Nerde bu gömü?” Hoca bunları söyledikten sonra mırıltılarına devam etti. Büyük bir ihtimalle dua ediyordu.

“Kara meşede.” Recep, sırtındaki malzeme çuvalını rahat taşıya bilmek için, biraz daha yukarıya kaydırdı. Bakışları, dört aylık bir bebeğin dünyayı tanıma çabası gibiydi.

“Şu meşhur soğuk suyun olduğu meşede mi?

“Vay be demek soğuk suyu biliyorsun.” Ömer, bütün korkularının önüne geçen gururunun tadını çıkardı.

“İyide orada yabani hayvan var diye duymuştum.” Arapça bir kaç cümleyi yüksek sesle söyledi.

“Ya. Demek kara meşenin suyu sizin oralara kadar duyuldu. Gerçekten o sudan bir içen bir daha başka bir sudan keyif alamıyor.” Ömer gururlu bir şekilde konuşmasına devam etti. “Yabani hayvanlara gelince, bu konuda duyduklarında doğru. Hele bu saatlerde gerçekten tehlikelidir orası.”

“Bir ayıyla karşılaşırsak ne olacak?” Hoca, pek korkmuşa benzemiyordu.

“Tüfeklerimiz var. Birde senin duaların.”

Recep, arkadaşının bu alaycı tavrından hiç hoşlanmadığını, bir çuval inciri berbat etmek üzere olduğunu, sol ayağıyla onun bileğine bir tekme atarak belli etti.

Patika burada sona eriyordu. Şimdi ormanın içinde tırmanmaya başlamışlardı.

Köknar ağaçlarının taze yeşil kokusu sarmıştı ortalığı. Gece olmasına karşın, bu kokuyu herkes alıyor ve rahatlıyordu.

“Topal cinden nasıl kurtulacağız?” Recep, aklındaki korkuyu kelimelere dökmüştü artık.

“Bununla ilgili bir düzüne dua biliyorum ve yenilerini de ezberledim.” Hoca hala dua ediyordu. Adamı ilk gördüklerinde taktığı takke başındaydı, üzerindeki giysileri değiştirmiş, Kara denizin hemen hemen bütün köy hocalarının giyindiği elbiseleri giyinmişti.

“İyide ya dualar yeterli olmazsa. Yani olay duayla kalsa herkes ezberlerdi bunları.”

Ömer, konuşmasının sonunda, ormanın derinliklerinde yeni bir ses duydu ve silahını o yöne çevirdi.

“Herkes o duaları ezberler ama hiç kimse gerçek püf noktasını bilemez. O topal cini etkisiz hale getirmenin yolunu biliyorum. “

“Nedir o yol.” Recep, yorulduğu için çuvalı arkadaşına verdi.

“Konuşmamak.”

“Ne?”

“Hiç kimse konuşmayacak.”

“Ne demek konuşmayacak. Şunu bir güzel açıklasana hoca efendi.” Ömer, sırtındaki yükten dolayı zaten huzursuzdu, bir de adamın böyle bilmece gibi konuşması yok muydu?

Hepsi olduğu yerde çakılı kaldı. Bunun sebebi duydukları sesti. İçinde ilerledikleri ormanın, az ilerde büyük bir açıklığa çıkan ağzından korkunç bir ses gelmişti. Bu ses, ne bir yabani hayvan sesiydi nede insan. Üçü de, tiz bir çığlığa benzeyen sesin olduğu yöne bakıyorlardı.

Ömer terlemişti. Yorgunluktan değildi bu ter. Korkuyu tanıyordu fakat bu kadar yakından hiç hissetmemişti. Acaba nasıl bir işe bulaşmışlardı. Bunu öğrenmek için tekrar hocaya sorular sormak için harekete geçtiği sırada aynı sesi, daha

kulak tırmalayıcı, daha sinir bozucu bir tonda tekrar duydu.

Recep hiç hareket etmeden çığlığı andıran sesin olduğu yöne adeta donmuşçasına bakıyordu. Bu güne kadar birçok sebepten dolayı saç telleri beyazlamıştı ama şu anda hissettikleri o kadar yoğundu ki, şimdiye kadar beyazlayan saçlarının iki katı daha yaşlanmıştı. Kalbi biraz daha ısrar ederse, yüreğinden dışarı çıkacaktı.

Hoca içlerinde en az korkanıydı. Çünkü o böyle şeylerle karşılaşacağını biliyormuş

gibiydi. Dilinde dolaştırdığı duaları yüksek sesle söylemeye başladı.

“Hoca bu sesler nedir?” Ömer sonunda patladı ve korkak bir sesle inledi.

“Şşşş.”

“Neler oluyor anlatsana.”

“Sus.” Hoca dualarını kesmek istemiyordu.

“Sus deyip durmada neler olduğunu söyle be adam."

“Kapa çeneni.” Hoca ilk kez bu kadar sert bir dille konuşmuştu. Ve kararlıydı.

Bakışlarında kendi oluşturduğu örflerin katılığı vardı.

Ömer sustu.

Recep hala büyülenmiş gibi o yöne bakıyordu. Sesin tekrar ormanı kaplamasıyla, oda diğerleri gibi sıçradı.

Ömer Çobanoglu, korktuğuna kanaat getirdiği için arkadaşının elindeki çifteliyi aldı, seslerin geldiği yöne çevirdi ve bir el ateş etti. Artık ormanın içinde korkunç bir vınlama vardı. Hoca, Ömer'in yanına gelerek ona öyle bir baktı ki, adam bu bakışlardaki öfkeyle kendi 34

korkusunun asla savaşamayacağını anladı. Hoca bir yandan dualarını yapıyor diğer yandan da silahını ateşleyen aptala dişlerini gösteriyordu.

Recep, silahın sesinin beyninde patladığını zannederek başını eğdi ve gözlerini

sımsıkı kapadı. Çok korkmuştu, nerdeyse diz çöküp sabah oluncaya kadar orada öylece bekleyecekti. Her şeyin geçtiğini öğreninceye kadar.

“Beni şimdi iyi dinleyin.” Hoca dualarına kısa bir ara verdi. Ömer ve Recep'i yanına çağırarak, konuşmasını sürdürdü. “Daha önce hiç, bir cinin koruduğu gömüyü çıkarmaya çalışmadığınız belli oluyor. Açıkçası ben bir kaç kez denemiştim ama korkup vazgeçmiştim.

Şimdi aynı şeylerle karşı karşıyayız ve ben bu sefer vazgeçmeyeceğim. Çünkü bu konu hakkında çok kitap okudum, inanamayacağınız kadar bilgi topladım. Bu gece o topal cini yeneceğim. Sizde bana yardımcı olacaksınız.” Hoca ikisinin de suratına bakmıyordu. Derin düşüncelerini toplamaya çalışıyormuş gibi yerdeki nemli köknar iğnelerine bakıyordu.

İki ihtiyar, sessiz ve şaşkınca hocayı dinliyorlardı.

“Unutmayın o gömüyü isteyen sizlerdiniz o yüzden benim dediklerimi yapacaksınız.”

“İyide, biz ne yapabiliriz ki.” Ömer, korkunun sıktığı boğazından konuşmuştu.

“Siz bir şey yapmayacaksınız. Sadece beni dinleyin.”

Recep, sonuna kadar açtığı gözlerini tekrar ormanın içinde gezdirmeye başladı.

“Sende beni dinle.”

“Tamam.” Recep, uzun süreden sonra, çocukça bakışlardan kurtuldu.

Çığlık tekrar duyulmamıştı. Sanki konuşmalarına izin veriyormuş gibiydi.

“Birazdan göreceğiniz şeyler sizi çok korkutacaktır. Unutmayın dualarım sizi koruyacak ve tehlikeden uzak tutacaktır. Tabii bu dualara inanmanız gerekecek.”

“Ne göreceğiz ki?” Recep, tekrar korku dolu bakışlarını ormanda gezdirmeye başladı. Aslında yaptığı hataydı, es kaza orada bir şey görse, kalbi teklerdi.

Ömer, üşüdüğünü hissetmişti ve içindeki tüm cesareti bir araya toplamaya çalıştı.

Yaz kış, üzerinden çıkarmadığı ceketini giyinmiş, elindeki silahı, gençken

arkadaşlarıyla çıktığı domuz avları sırasında taşıdığı gibi tutmuştu. Tüfek ensesinde düz bir şekilde duruyor, sağ eli dipçikte, diğer elide namluda, sanki ondan güç almaya çalışıyordu.

“Ne göreceğimizi bende bilmiyorum ama hiçte alışık olmadığımız şeyler olacağına eminim.” Hoca omzunun üstünden ağır ağır arkasına baktı. “Şu andan sonra hiçbiriniz konuşmayacak. Bende dâhil.” İkisinin de gözlerinin içine baktı ve söylediklerinde ciddi olduğunu belirtti. Örf, tekrar katılaşmıştı.

“Biraz daha açıkla.”

“Yapacağım bütün duaların tutması için, kesin sessizlik gerekiyor. Ta ki, cini etkisiz hale getirdikten ve gömüyü olduğu yerden çıkarttıktan sonraya kadar. Şunu iyi anlamanız gerekiyor. Benim yapacaklarım büyü değildir ama eğer herhangi bir sebepten dolayı konuşur ya da ses çıkarırsanız bütün her şey suya düşer. Bakın anlamanız için tekrarlıyorum, duaların olması için kesin sessizlik olması gerek. Ben söyleyene kadar konuşmayacaksınız.”

“Göreceğimiz şeyler nedir peki.” Ömer, elindeki çifteyi indirdi ve şimdi onun namlusuna, bir yaşlının bastonuna yaslandığı gibi yaslanmaya başladı.

“Tahmin ettiğim kadarıyla, topal cinin bize oyunları olacak. Bunları göreceğiz.

Deminde söylediğim gibi, korkmanız çok normal ama hiç kimse konuşmaz ve ses çıkarmazsa bize bir şey olmaz. Bunu anladınız mı?”

İkisi de başıyla onayladı. Ama inanıp inanmadıkları belli değildi.

“Şimdi yola çıkacağız. Ben önden yürüyeceğim. Siz bana ellerinizle yolu tarif edeceksiniz. Eğer daha fazla korkmak istemiyorsanız etrafınıza fazla bakmayın.” Hoca durdu ve ormanı dinledi. “Bir sorunuz varsa şimdi söyleyin yoksa ben söyleyinceye kadar susun.”

İkisi de konuşmadı. Her şeyi anlamışlardı. Boylarından büyük bir işe kalkışmışlar ve bundan vazgeçemeyeceklerdi. İşin ne kadar ciddi olduğu, şimdi anlaşılıyordu. Geri dönmek 35

ikisinin de aklına gelmedi. Kafaları zaten yeterince doluydu. Şimdi hocanın dediğini yapacak ve konuşmayacaklardı.

“Gidelim şimdi. Ne taraftan?”

“Şu...” Ömer sustu. Yaptığı aptallığa sinirlendi, nerdeyse küfür edecekti.

“Sakın ha.” Hoca öfkeyle çıkıştı.

Ömer, yaptığı hatayı örtbas edercesine gidecekleri yönü aceleyle gösterdi.

Üçü de biraz önce çığlıkların geldiği yöne doğru yürümeye başladı. Önde hoca vardı ve dualarına başlamıştı. Ardından Ömer ve Recep geliyordu. Çuvalı Recep almıştı, arkadaşı ise çifteliyi kaldırmış etrafı seyrediyordu. Hoca onu silahla görünce elindekini indirmesini işaret etti. Ve kullanmaması gerektiğini bakışlarıyla anlattı.

İçlerindeki heyecan korkuyla karışıp patlama seviyesine kadar çıkmıştı. Az sonra açıklığa çıkacaklardı. Önce çığlığın geldiği yerden geçmeleri gerekiyordu. Yamaca vardıklarında Recep nerdeyse duracaktı. Ömer onun kolundan tutarak yürümesini işaret etti.

Ormanın bitimiyle, düzlüğe çıkan yerde ufak bir tepecik vardı. Oraya ulaşmışlardı.

Şu ana kadar gördükleri bir şey yoktu. Hepsinin içi biraz olsun rahatlamıştı ama bunun geçici olduğunu da biliyorlardı.

Gökyüzü temizdi, ay ve yıldızlarla doluydu. Tepeciği aşıp büyük alana çıktıklarında, gökyüzündeki yıldızların ve ayın aydınlattığı manzarayı gördüler. Engebeli ve dört bir yanı ormanla çevrili çok büyük bir araziydi burası. Normalinde, çobanların hayvanlarını otlattıkları bir yer olarak kullanılırdı ama şimdi başka bir amaca hizmet ediyordu.

Recep ve Ömer, kaskatı kesildiler. Nerdeyse hocanın söylediklerini unutup avazları çıktığı kadar bağıracaklardı. Hoca gördükleri karşısında normalmiş gibi davranmaya çalışıyor, bir yandan da dualarını sessizce sürdürüyordu.

Arazinin tam ortasında binlerce cin toplanmıştı. Dört bir yandaki ormanlardan da, bir o kadarı meydana akın ediyorlardı.

Üçünün de kalp atışları kilometrelerce ötesinden duyulur gibiydi.

Hoca yürümelerini işaret etti. Ama önce bunu kendinin başarması gerekiyordu.

Kasvet, yürümelerini engelleyecek kadar yoğundu.

Cinlerin ne yaptığı bu mesafeden anlaşılmıyordu Yeni gelenler, ortada toplanan diğerlerine katılıp, anlaşılmaz şeyler yapıyorlardı. Ama hiçbiri şu an burada olmaması gereken üç kişiye bakmıyordu.

Onların orda ne yaptığını öğrenmek isteyip istemediklerini kestiremediler ama yürümeye başlamışlardı. Gömünün bulunduğu kara meşeye ulaşmak için bu meydandan geçmekten başka bir yol olmadığı için, hep beraber cinlerin toplandığı yöne gidiyorlardı.

Tansiyon fazlasıyla artmıştı, ama içlerini rahatlatan iki şey vardı. Birincisi, hocanın duaları, ikincisi ise, kalplerindeki korkuya bulanmış inançları.

Büyük arazinin solundan, ormana yakın yerinden yürüyüşlerine devam ettiler. Ne adımlarını sıklaştırıyorlar, nede bakışlarını cinlerden ayırıyorlardı.

Yanlarından birçok cin geçip kalabalığa doğru koşmaya başladı. Nerdeyse çığlığı basacaktı Recep. Ama hiç bir cin onları fark etmiyordu.

Hoca, Ömer'i kolundan dürttü. Ömer adama baktığında, kalbinde hissettiği tüm korkuyu onun gözlerinde de gördü. Biraz rahatladı.

Adam ona ne taraftan gitmeleri gerektiğini soruyordu hareketleriyle. Ömer bunu algılayınca, gözlerini kısarak kara meşenin olduğu yönü gösterdi.

Sol taraflarında kalan ormandan, onlarca cin geliyordu. Recep onlara bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Boyları, otuz beş kırk santimetreyi geçmeyen koyu yeşil renkli cinler, yanından her geçtiklerinde, onların yüzünü görmeye çalışıyordu. Anladığı kadarıyla, o cinlerin hiç biri mutlu görünmüyordu. Bu anlamsızlık kafasında büyüdükçe büyüdü ve içinden çıkılmaz bir hal aldı. Ömrü hayatında adından ve korkunç hikâyelerinden başka bir şeylerini bilmediği cinleri, şimdi canlı canlı görüyordu ve onlar yanından geçip gidiyorlardı.

36

Şimdi meydanın ortasına daha yakındılar. Az sonra onların ne yaptığını göre bileceklerdi. Oraya baktıklarında bu soru cevaplanacaktı.

Ömer, çığlık duymadığına şaşırıyordu. Etrafta sadece ormanın sesi vardı. O bilindik karanlığın sesi. Cinler çok kalabalıktı ama onların sesini duyamıyordu. Duyduğu tek bir şey vardı, oda sıkışan kalbinin sesiydi.

Üçü de durdu. Buradan cinlerin neden toplandığı görülüyordu. Bunu anladıklarında korkuları bir kat daha arttı. Küçük yeşil yaratıklar, yassı bir taşın etrafında toplanmış

ağlıyorlardı.

Ömer, o yassı taşın başucunda dikili bir halde duran başka sivri bir taşın daha olduğunu gördüğünde, ağzı bir karış açık kalmıştı. O taş, çobanların namaz taşıydı.

Başucundaki sivri kaya ise kıbleyi gösteriyordu.

Namaz taşının etrafında toplanan ve ağlaşan cinleri dikkatli incelediklerinde, bir cenaze töreni yaptıklarını anladılar. Ağlaşan cinler, namaz taşının hemen yanına kazılmış

çukurun içine bakıyorlardı. Orası gerçekten kazılmıştı. İçinde ölü bir cinin olup olmadığı, bulundukları yerden tam olarak görülmüyordu ama Ömer"de Recep"te o taşın üzerinde namaz kıldıklarını hatırladıklarında irkildiler. Yarın sabah buraya gelecek çobanlar, eğer orada bir mezar varsa, bunu hemen fark ederlerdi. Belki de cinler yıllardan beri burayı mezarlık olarak kullanıyorlar ama insanlar bunu fark etmiyorlardı. Bu son düşünce iki ihtiyarında aynı anda kafasında dolaşmaya başlayınca, yüzleri gerildi.

Yürümeye tekrar başladıklarında, adımlarını daha da sıklaştırdılar. Bu hızla nerdeyse on beş dakikalık yolları vardı.

Cinlerin cenaze töreni yaptıkları alanı geçip, kara meşeye girdikleri zaman hala yanlarından bir sürü cin geçip o alana gidiyordu. O kadar yakından geçiyorlardı ki bir ara Ömer onlardan birine dokunmak bile istedi ancak buna ne cesareti vardı, nede zamanı.

Kara meşeye iyice girmişler, bir o kadarda ilerlemişlerdi. Az sonra, topal cinin koruduğu gömünün bulunduğu alana çıkacaklardı. Artık yanlarından cinler koşuşturmuyor, hiç bir çığlık sesi duyulmuyordu.

Sessiz ve meraklı bir yürüyüş sürüyordu.

Ta ki, ünlü kara meşenin suyunun yanına gelinceye kadar. Amaçları gömüye ulaşmadan önce o sudan içmekti.

Ama buda olmadı.

Dev bir Köknar ağacının gövdesinden yapılma yalağa akan soğuk suyun başında, dört tane cin bekliyordu. Ömer telaşlanarak, huzursuzca kıpırdandı.

Hoca, Ömer'in ve Recep'in kolundan tutarak, onları yürümeleri için zorladı. Kara meşenin içi, adı gibi karanlıktı karanlık olmasına ama suyun başındaki dört küçük yeşil cini görebiliyorlardı.

Su içme hevesleri kursaklarında kalınca, yollarına devam etmeye başladılar. Çuval elden ele gezmeye devam etti. Hiç birinin dermanı kalmamıştı yürümeye. Fakat gömüye çok az kaldığı için dinlenmeye de ihtiyaç duymuyorlardı. Yaşadıkları bu ilginç dakikalar boyunca yeterince korkmuşlardı, bu yüzden her şeyi bir an önce yapmak istiyorlardı.

Ormanda gece kuşlarının sesini duymamaları garipti. Hafif bir rüzgâr esiyor, Köknar ağaçlarının iğnelerini hışırdatıyordu. Hava biraz soğuktu ama buna kimsenin aldırış ettiği yoktu. Sadece bir an önce gömüye ulaşmaya çalışıyorlardı.

Recep Avcı, arkadaşının ardından baktı. Bu aksi ihtiyarı kaç yıldır tanıdığını hatırlamıyordu, onu ne kadar sevdiğini ve her şeyden önce ona ne kadar saygı duyduğunu anımsadı. Kalbinde onun varlığından dolayı bir cesaret vardı. Sanki o yanında olduğu ve bütün olaylara şahit olduğu müddetçe hiçbir sorun yoktu. Hatta bir birlerinden ayrı yaşadıkları anıları birbirlerine anlattıklarında bile keyiflenirlerdi. Şimdi hayatlarının en büyük macerasını yaşıyorlardı ve Allah"a çok şükür, beraberlerdi. Hem beraber olmasalardı, kesinlikle bir birlerine inanmazlardı.

37

Recep Avcı, beynindeki mutluluk sıvısının, bir toplu iğnenin başı kadar oluştuğunu hissettiği sırada, arkadaşı başka bir gölgeye şüpheyle bakıyordu. Ya dedi kendi kendine, bu akşam başımıza kötü bir şey gelirse ve Allah göstermesin en iyi dostuma bir şey olursa, ben ne yaparım. Saniyeler içinde, beynindeki

mutluluk sıvısını zehirleyecek tonlarca şey düşündü.

Ta ki kafasını dengeleyinceye kadar sürdü bu. Kafasındaki yeni senaryoda arkadaşına hiç bir şey olmuyordu.

Sonunda varacakları yere ulaşmışlardı. Kara meşenin içinde tek açıklık yer burasıydı ancak büyük bir açıklık değildi. Yükseğe çıkıldıkça sis bastırmıştı. Yerdeki çimenler ve iğneler, yeni cilalanmış gibi parlıyorlardı. Rüzgâr, oluşan sisi dağıtamayacak kadar zayıftı.

Gömünün bulunduğunu düşündükleri yer, sanki ağaçları keserek oluşturulmuş bir alanın ortasındaydı, hâlbuki buranın tabiatına uymayan iri ve garip şekilli kayalar vardı etrafta.

Kayaların bazılarının ucu sivriydi ve bir diğerini işaret ediyordu. İlk başta kayaların, karşıdaki yamaçtan yuvarlanmış gibi bir görüntüsü vardı, oysa eğer buraya altın aramaya gelmiş birinin paranoyaklığını taşıyorsanız, onların kesinlikle insan işçiliği olduğunu düşünürdünüz.

Bu tepelerde, ineklerini ve koyunlarını otlatan birçok çoban ve ormanın bu yüksek kesimine kadar kuru bir köknar aramaya çıkan köylüler, bu düzlüğü çok severlerdi. Küçük, otlak ve dinlenmek için oldukça bonkör bir yerdi. Sadece geceleri tehlikeli olduğu için, pek az insan bu manzarayı bu saatte görme şansına erişmişti.

Hoca, Ömer'in yanına gelerek ona soru dolu bakışlarla baktı. Ömer sırtındaki çuvalı en yakın kayanın üzerine koydu ve hiç zaman kaybetmeden adımlarıyla saymaya başladı.

Önce alanın ortasına gitti. Bir başka kayaya yaslanmış bir taşın yanından arkadaşlarının bulunduğu tarafa doğru sessizce saydı. Sonra oradan başka bir yere doğru. Yaklaşık üç dakika sonra bir yerde durdu ve ayağını yere vurdu.

Burası der gibi.

Korkunç Çığlık bütün geceyi yırttı.

Gömünün yerini bulan üç kişi başlarını hafifçe eğdiler. Bu, korkunun kendilerine yaptırdığı bilinçsiz bir hareketti.

Ömer, gömünün üzerinde yalnız olduğunu anladığında, telaşlandı, koşar adımlarla diğerlerinin yanına geldi.

Hoca, çığlığa pek aldırış etmiyordu. Yanındaki iki kişiye döndü ve onlara şöyle bir baktı. Hala dilinde duası bitmemişti. Onlara sessiz olmalarını ve asla konuşmamaları gerektiğini belirten bir el hareketi daha yaptı. Söylediklerinin anlaşıldığını görünce, bu sefer oldukları yerde beklemelerini işaret etti. Ben her şeyi halledeceğim der gibiydi. Ardından, Ömer'in belirlediği gömünün yanına yürümeye başladı.

Recep, bakışlarıyla hocayı takip ediyordu, bir yandan da biraz önce yaşadığı olayları düşünüyordu. Eğer biraz önce o kadar cini bir arada gördüyse, şimdi de bu gömüyü koruyan topal cini görecekti. Bu karşılaşma onu daha fazla korkutacaktı.

Hoca gömünün yanına vardığında, çığlık bir kez daha duyuldu. Bu seferki, acı çeken bir yaratığın ciğerlerinden çıkıyormuş gibiydi. Çığlık ne kadar korkunç olursa olsun, hoca ellerini gökyüzüne çevirmiş, duasını okuyordu.

Hiç mola vermemişlerdi. Bu yüzden Ömer yorgunluktan oturma isteği duydu.

Ayakları artık uyuşmak üzereydi. Kafası karışık olsa da, biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Malzeme çuvalını koyduğu kayanın yanına oturdu. Acaba başarabilecekler miydi? Bu kadar zorluğun ardından gömüyü bulmak haklarıydı. Eğer bulamazlarsa, bir daha asla böyle bir girişimde bulunmayacağına yeminler etti.

Hoca, elleri açık bir şekilde bakışlarını gömünün bulunduğu yere dikmişti. Hararetli hararetli duasını okumaya devam ediyordu.

Ömer, oturduğu yerde, başını eğmiş ve elleriyle dizlerini ovuşturuyordu. Yorgun olduğu her halinden belliydi ama dinlenmiyor, daha çok düşünüyordu.

38

Recep'se etrafına bakınıyordu. Ormanın içine, arkadaşına ve hocaya. Beyni ağırlaşmıştı adeta. Başı ağrıyor, buda ona acı veriyordu.

Dua işlemi yaklaşık beş dakikadır devam ediyordu. Günün ağarmasına ancak bir

kaç saat kalmıştı. Kimse hocanın yanına giderek acele etmesini söyleyemedi.

Karanlık çok tuhaf bir renk almaya başlamıştı. Lacivert ve kırmızının daha önce görülmemiş bir tonuydu bu. Bir anlam ve duygu taşıyor gibiydi. Soğuk vücutları rahatsız etmese de, varlığını hissettiriyordu.

Recep, hocayı seyrederken, adamın arkasındaki ormanda bir hareket fark etti.

Önceleri yorgun olduğu için gözlerinin bir oyunu olduğunu sandı ama hemen ardında aynı gölgenin başka bir ağacın arkasından çıkarak tekrar karanlıkta kaybolduğunu gördü. Gözlerini ovuşturup karanlığa tekrar baktı ve aynı gölgenin hızla Ömer'in arkasından dolaşarak geldiğini gördü. Kalbi artık bir makine gibi hızla çarpıyordu. Bir sorun çıkacağına o kadar emindi ki, dizlerinin bağı çözüldü. Beyninde konuşmamasıyla ilgili bir emir, plastik eriği gibi yapışmıştı.

Karartı, Ömer"in hemen arkasındaki ağaçların içinde durdu. Recep, arkadaşını uyarmak üzereyken, karartı tekrar hareket etti. Olduğu yere çakıldı kaldı Recep. Artık mantıklı düşünemiyordu. Bir an önce bu eziyetin bitmesi gerektiğine inanıyordu. Bunun için elinden geldiği kadar korkusuyla savaşacaktı.

Karartı ağaçların arasından çıktı. Recep onu görünce rahatlamıştı. Neden rahatladığını biliyordu. Korktuğu şey bir cin görmekti ama karşısında bir tilki vardı. Derin bir soluk aldı. Bir tilki onu şu anda asla korkutamazdı. O bir cin olsaydı, durum değişirdi.

Tilki, ormanın içinden çıkıp Ömer ve Recep'in bulunduğu yere doğru yürümeye başlayınca, bu sefer Recep sinirlendi. Çünkü hayvan sinsice, Ömer"in arkasına doğru yürüyordu. Eğer Ömer onu fark etmez, hayvan bir anda karşısına çıkarsa, korkuyla bağırabilirdi. O yüzden hemen tilkiyi burada uzaklaştırmak gerekiyordu. Ömer bağırırsa dualar kabul olmaz, bütün emekleri boşa çıkardı.

Recep, bir kez daha olduğu yere çakıldı kaldı. Sinsice yürüyen tilkiyi incelediğinde hayvanın topal olduğunu gördü. İşte o an bütün tüyleri dikildi. Hatta saçlarının dipleri bile.

Aklına gelen korkunç düşünce yüzünden nerdeyse olduğu yere yığılacaktı.

Topal tilki, Ömer"e iyice yaklaşmıştı. En fazla on saniye sonra, belki de arkadaşını ısıracaktı. O topal bir tilkiydi ve bu gömüyü de topal bir cin

koruyordu. İşte karşılaşmıştı onunla. Bir tek kendisi görüyordu onu.

Hayvan sinsice sokuldu Ömer'e. Recep, ellerini arkadaşını uyarmak için salladı.

Ömer onu fark ettiğinde şaşırdı. Arkadaşı garip hareketler yapıyordu. Neler olduğunu anlamaya çalıştı. Recep, arkasına bakmasını söylüyordu.

Topal tilki, Ömer'in tam dibindeydi artık. Bir hamle sonra onu ısıracaktı. En azından Recep böyle düşünüyordu.

Ömer, arkadaşının telaşına şaşırdı ve arkasını döndü. Kafası iyice karışık adam, bir tilki tarafından ısırılmak üzere olduğunu fark edince, avazı çıktığı kadar bağırdı.

“HOŞT!!!”

(7)

Üçü de bir anda kendilerini, biraz önce cinlerin cenaze töreni yaptıkları yerde buldular.

Cenaze töreni bitmişti veya hiç olmamıştı.

Gün ağarmıştı.

Topal cin kazanmıştı.

39

BİTTİ.

EROL ÇELİK

40